

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 2 ΝΟΕΜΒΡΗ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 69ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Λευτεριά στο Γιώργο Μπαλάφα!

7 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995: Ο Γιώργος Μπαλάφας καταδικάζεται σε ποινή φυλάκισης 10 ετών από το τριμελές εφετείο κακουργημάτων για την υπόθεση της "γιάφκας Καλαμά". Οι συγκατηγορούμενοί του σε αυτή την υπόθεση, η Βαγγελιώ Βογιατζή και ο Γεράσιμος Μπουκουβάλας, είχαν αθωωθεί πανηγυρικά το 1988, δεδομένης της σαθρότητας του κατηγορητηρίου, αφού η περίφημη "γιάφκα" αποδείχτηκε κατασκευάσμα της ασφάλειας. Παρά την αθωωτική πρόταση του εισαγγελέα και την προηγούμενη αθώωσή του από το μεικτό ορκωτό κακουργιοδικείο για 20 κακουργήματα, στον Γιώργο Μπαλάφα επιβλήθηκε μια προδεδicaσμένη καταδίκη.

Το **γιατί**, μετά από όλα αυτά τα χρόνια της συνεχούς και ανελέητης διωξής του, είναι φανερό.

Γιατί έπρεπε να πληρώσει την μήνη των δικωτικών μηχανισμών, οι χρόνιες και επίμονες προσπάθειες των οποίων να ταυτίζουν το Γιώργο Μπαλάφα με τον "υπ' αριθμόν 1 τρομοκράτη", τον μόνιμο και πρόχειρο ένοχο για να εξυπηρετήσουν τις εκάστοτε ανάγκες τους, απέτυχαν παταγωδώς.

Γιατί για μια ακόμη φορά η αναβάθμιση της κρατικής καταστολής στα πλαίσια στήριξης του αυταρχικού κράτους βρήκε το ιδανικό-θύμα για παραδειγματική τιμωρία, με την αρωγή της "δικαιοσύνης" και των αμερικάνων.

Δεν θα ήταν ποτέ δυνατό να μην υπάρξει μια "παραδειγματική τιμωρία" στην προσπάθεια φήμωσης οποιασδήποτε φωνής αντίστασης της κοινωνίας απέναντι στη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού. Η καταδίκη του Γιώργου Μπαλάφα εξυπηρετούσε αυτό το σκοπό. Οι συνεχείς παρεμβάσεις των αμερικάνων το επιβεβαιώνουν:

- μέσω εκθέσεων του State Department για την τρομοκρατία, η ελληνική κυβέρνηση είτε επιπλήττει ('95, αθώωση και αποφυλάκιση), είτε δέχεται τα μπράβω ('96, καταδίκη και φυλάκιση)
- παρουσία αμερικάνων παρατηρητών κατά τη διεξαγωγή της δεύτερης δίκης, ως μέσο πίεσης για την καταδίκη ενός "τρομοκράτη".

Οι προθέσεις της υποταγμένης δικαστικής εξουσίας είναι φανερές. Οι δηλώσεις Κόκκινου περί "εκκρεμών υποθέσεων" και "ανάγκης επανεξέτασης της επιείκειας της πολιτείας προς τους τρομοκράτες" στρέφονταν ευθέως σε βάρος του Γιώργου Μπαλάφα.

Προϊόν όλων αυτών των μεθοδεύσεων είναι:

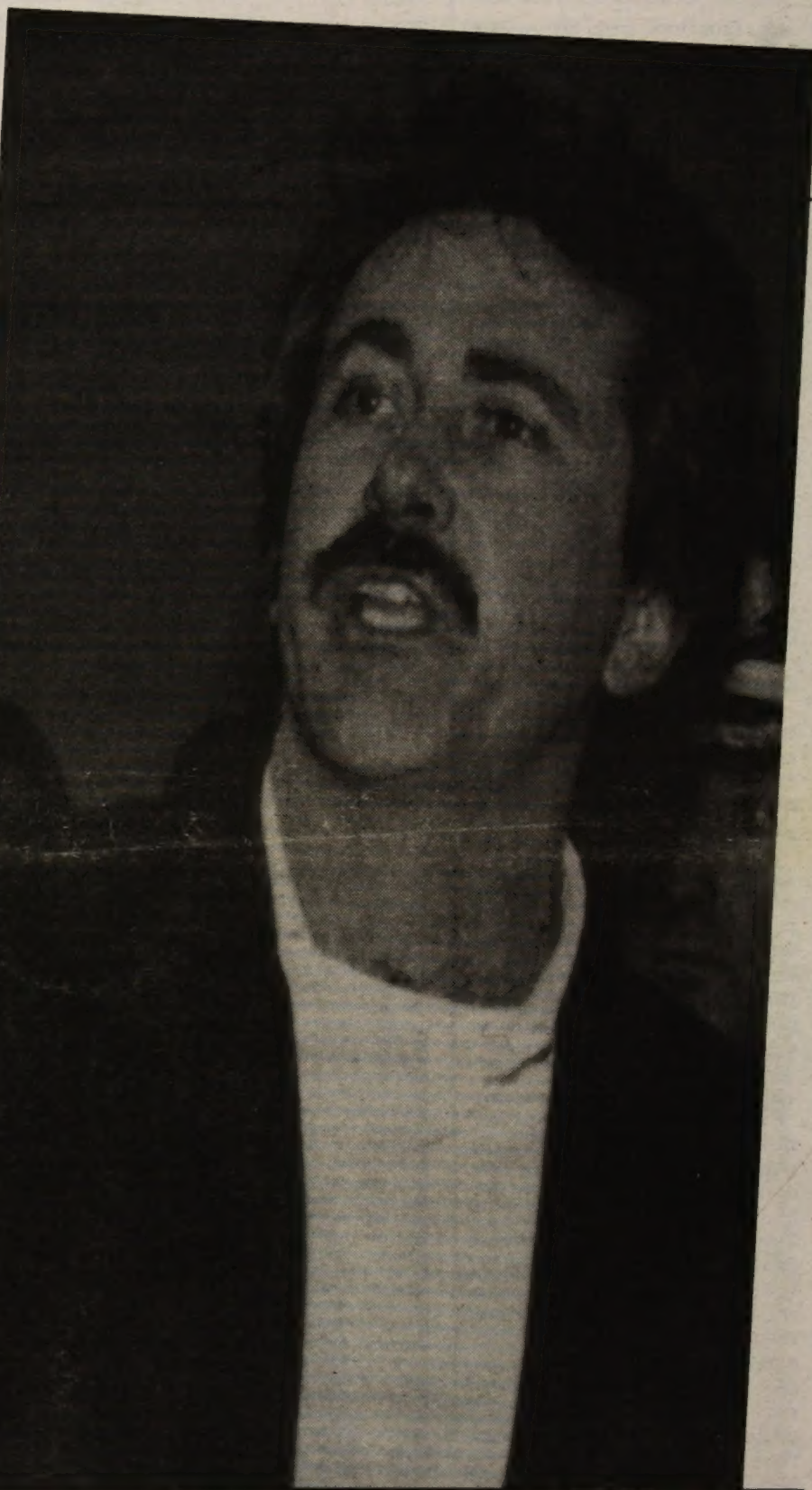
- η έφεση που ασκήθηκε από τον εισαγγελέα σε τρεις κατηγορίες για τις οποίες είχε απαλλαγεί πρωτόδικα (συνέργεια στη δολοφονία Θεοφανόπουλου, ληστεία Σκλαβενίτη, συμπλοκή στο Γκύζη),
 - η απόρριψη της αίτησης για συνεκδίκαση των υποθέσεων, κατά την οποία θα μπορούσε να αποδειχθεί το προκατασκευασμένο των κατηγοριών
 - η απόρριψη της αίτησης για αναστολή της φυλάκισής του.
- Παράλληλα, εκκρεμεί δίωξη σε βάρος του για τα όπλα και τα ναρκωτικά που υποτίθεται ότι ανακάλυψαν οι διωκτικές αρχές στο Καπανδρίτη.

6 ΝΟΕΜΒΡΗ 1996: εκδικάζεται η έφεση του Γιώργου Μπαλάφα στην καταδικαστική απόφαση της 7 Νοέμβρη του 1995.

Ο Γιώργος Μπαλάφας, φυλακισμένος, συνεχίζει να ζητά μια τίμια δίκη. Εμείς ζητάμε την απελευθέρωση του Γιώργου Μπαλάφα, αγωνιζόμενοι ενάντια:

- στην κρατική καταστολή
- στις μεθοδεύσεις της δικαστικής χούντας
- στις παρεμβάσεις των αμερικάνων

Επιτροπή Αλληλεγγύης

Αλληλεγγύη στην κατάληψη Βαρβάρα

ΑΠΟ ΤΙΣ 25 ΟΚΤΩΒΡΗ έχει λήξει το τελεσίγραφο-έξωση που μας έστειλε ο δήμος Θεσσαλονίκης, ζητώντας μας να εγκαταλείψουμε το κτίριο. Στην έξωση, επικαλούνται την "αυθαίρετη χρήση" του από τους καταληψίες, ενώ μέσα από ιλουστρασιόν φυλλάδια μιλάνε για την αναγκαιότητα πολιτιστικής χρήσης του κτιρίου για τις εκδηλώσεις της "Πολιτιστικής Πρωτεύουσας '97".

Αυτό που εμείς θεωρούμε ως αυθαιρεσία, είναι η επιβαλλόμενη εγκατάλειψη παλιών κτιρίων τη στιγμή που όλοι μας βιώνουμε τις συνέπειες ενός συνεχώς αυξανόμενου κόστους ζωής.

Αυτό που εμείς θεωρούμε ως αυθαιρεσία, είναι οι διώξεις που μεθοδεύονται από το δήμο Θεσσαλονίκης ενάντια σε ανθρώπους που συντηρήσανε, επιδιωρθώσανε, σοβαντίσανε και βάψανε το κτίριο της Κρίσπου 7 με προσωπικό τους κόπο και έξοδα.

Αυτό που εμείς θεωρούμε ως αυθαιρεσία, είναι τελικά η επιβολή πάνω στην ανθρωπότητα του πολιτισμού της εκμε-

τάλλευσης, αυτού του πολιτισμού που τώρα, με εκφραστή του το δήμο Θεσσαλονίκης, επιχειρεί να τσακίσει μια φωνή που θέλει να αναδείξει έναν άλλο πολιτισμό, τον πολιτισμό της ελευθερίας, της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης της κοινωνίας ενάντια στην εξουσία και τον εξαναγκασμό. Αυτός είναι και ο πραγματικός λόγος για τον οποίο θέλουν να κλείσουν την κατάληψη Βαρβάρα.

Σύμφωνα με το πρωτόκολλο διοικητικής αποβολής που μας είχε τοιχοκολληθεί, είχαμε, βάσει του νόμου, το δικαίωμα να ζητήσουμε μέχρι τη λήξη της προθεσμίας του τη διεύθυνση της "διαφωνίας" μας με το δήμο Θεσσαλονίκης σε αστικό δικαστήριο. Εμείς, μένοντας πιστοί στις αρχικές μας αποφάσεις ότι δεν πρόκειται να εγκαταλείψουμε το εγχείρημα της κατάληψης, αρνηθήκαμε να μπούμε σε μια τέτοιου είδους διαδικασία. Αντίθετα, αγωνιζόμαστε και ζητάμε την αλληλεγγύη για να παραμείνει η κατάληψη Βαρβάρα

Συνέχεια στη δεύτερη σελίδα

ΣΧΟΛΙΑ

★ Μια βδομάδα γεμάτη πρωτοσέλιδα για την οικονομία πέρασε.

★ Και φυσικά σε κανένα δεν προβλήθηκε η μείωση των εργοδοτικών εισφορών στα ασφαλιστικά ταμεία, στην οποία προσανατολίζεται η κυβέρνηση.

★ Δουλέψτε, μαύροι...

★ Διαφθορά στην αστυνομία. Την Αμερική την ανακάλυψαν, ή όχι ακόμα;

★ Για δύο χρόνια τώρα κυκλοφορεί ελεύθερος ο Ευάγγελος Λαγογιάννης, που είχε πυροβολήσει και σκοτώσει εν ψυχρώ το Θωδωρή Γιάκα σε "εξακρίβωση στοιχείων". Τη Δευτέρα, ο φονιάς-μπάτσος δικάζεται για το έγκλημα αυτό, χωρίς να έχει προφυλακιστεί (βλέπετε, δεν ήταν κανένα πρεζάκι που το μαζέψαν σε κάποια πλατεία, για να κάτσει κανά 18μηνο μέχρι τη δίκη του).

★ Ένας μπάτσος σκότωσε κάποιον και το πιθανότερο είναι πως το δικαστήριο, ύστερα από πολλές αναβολές και με τη συγκάλυψη των ΜΜΕ, θα του αναγνωρίσει όλα τα ελαφρυντικά, καταδικάζοντάς τον σε μια ποινή που θα τον επιβραβεύει.

★ Βλέπετε, το κράτος είναι αυτοί. Τόσοι νεκροί από σφαίρες μπάτσων και το τέλος είναι πάντοτε το ίδιο: οι νεκροί ένοχοι και οι δολοφόνοι αθώοι. Από τον Καλτεζά μέχρι το Γιάκα, μέχρι πόσους ακόμα;

★ Η κοινωνική ευαισθησία για τα ναρκωτικά πουλάει. Μετά το δημοσιογραφικό αποτροπισμό (και τις εκκλήσεις για εκτέλεση...) για τους "εμπόρους ναρκωτικών" που πουλούσαν καραμέλες ηρωίνης σε μαθητές δημοτικού, νέες συνταρακτικές αποκαλύψεις.

★ «Υποψίες ότι κυκλοφορούν σκευάσματα γκοφρέτας που εμπεριέχουν, πιθανότατα, ναρκωτικές ουσίες εκφράζουν οι αστυνομικές αρχές της Σκύδρας. Συγκεκριμένα, όπως καταγγέλθηκε από γονείς πέντε μαθητών του δημοτικού, μετά το πέρας της παρέλασης για την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου, τα παιδιά αγόρασαν από κατάστημα ψιλικών της πόλης "τσιχλογοφρέτες" και αφού τις έφαγαν αισθάνθηκαν αδιαθεσία και πόνο στην κοιλιά. Μετά την καταγγελία αστυνομικοί έσπευσαν στο εν λόγω κατάστημα και κτέσχεσαν όλα τα σκευάσματα. Στη συνέχεια τα έστειλαν για ανάλυση στο χημείο του κράτους».

★ Το παραπάνω απόσπασμα αναδημοσιεύεται αυτούσιο από ημερήσια εφημερίδα...

★ Έφοδος της αστυνομίας σε τοιγκάνικο καταυλισμό για σύλληψη έμπορου ηρωίνης.

★ Τι έγινε; Έριχνε τις τιμές;

Αλληλεγγύη στην κατάληψη Βαρβάρα

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα
με τα χαρακτηριστικά που ήδη έχει. Στις δύο αυτές εβδομάδες που πέρασαν έχει αναπτυχθεί ένα ευρύ μέτωπο συμπαράστασης και υπεράσπισης της Villa Βαρβάρα. Έτσι, πλήθος εκδηλώσεων, συζητήσεων, συναυλιών και εκθέσεων φωτογραφίας φιλοξενήθηκαν στο σπίτι, ενώ παράλληλα στηθήκαν εκδηλώσεις και κυκλοφόρησαν προκηρύξεις και αφίσσες από κόσμο έξω από αυτό, όπως η φοιτητική ομάδα "Άλλη Όχθη" και το Στέκι Φοιτητικών Εστίων Θεσσαλονίκης. Στην Άνω Πόλη, όπου βρίσκεται η κατάληψη, έχουν μοιραστεί χιλιάδες προκηρύξεις κι έχουν κολληθεί χιλιάδες αφίσσες. Το κύμα συμπαράστασης στην κατάληψη ξεπερνάει τον τοπικό χαρακτήρα, καθώς σύντροφοι από το Στέκι Κοζάνης, το Στέκι Καβάλας και τη Villa Αμαλίας έχουν

διοργανώσει εκδηλώσεις αλληλεγγύης.

Αυτή τη στιγμή, καθώς ήδη έχουν τελειώσει με επιτυχία οι επιδιορθώσεις και τα βαψίματα στην πίσω όψη του κτιρίου, ξεκινούν και οι αντίστοιχες στην πρόσοψη, με στήσιμο σκαλωσιών κτλ.

Στη Θεσσαλονίκη, τοπικά κανάλια και εφημερίδες έχουν αρχίσει να προετοιμάζουν το έδαφος της καταστολής της Villa Βαρβάρα, αλλά και της καινούργιας κατάληψης στην πλατεία Καλλιθέας. Δημοσιεύματα υπαγορευμένα από την ασφάλεια, μπροστά στον "κίνδυνο της διασάλευσης της τάξης" από "αυτόνομες ομάδες πολιτών που εισβάλλουν σε διατηρητέα", ζητάν την υποβολή μηνύσεων και την τήρηση των νόμων, διότι "οι καταληψίες παρανομούν και κάποιος πρέπει να επιβάλλει την τάξη".

Μετά τη λήξη της προθεσμίας του εξώδικου, είναι άμεσος ο κίνδυνος μηνύσεων ή συλλήψεων για τους καταληψίες και είναι τώρα που περισσότερο από κάθε άλλη φορά χρειάζεται η εκδήλωση της αλληλεγγύης, για να αποτραπεί η οποιαδήποτε κίνηση καταστολής. Στο μεταξύ, την περασμένη Τρίτη πραγματοποιήθηκε πορεία αλληλεγγύης στην Αθήνα και την περασμένη Πέμπτη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη.

Ο αγώνας για την υπεράσπιση της κατάληψης Βαρβάρα συνεχίζεται. Δεν θα υποταχθούμε στα σχέδιά τους. Θεωρούμε την υπεράσπιση της κατάληψης Βαρβάρα ως πράξη εναντίωσης στους εκφραστές του πολιτισμού της εκμετάλλευσης. Θεωρούμε τον αγώνα για την υπεράσπιση της ως τμήμα των κοινωνικών αγώνων γενικότερα, θεωρούμε αυτό

τον αγώνα ως τμήμα των αγώνων που μέσα στην καθημερινότητα, με τη δική τους δημιουργική πρόταση, γκρεμίζουν τα τείχη της εξουσίας και της εκμετάλλευσης.

Η κατάληψη Βαρβάρα είναι και θα παραμείνει ένας χώρος ζωής και δημιουργικής έκφρασης, που προσπαθεί να πολεμήσει τις ιεραρχίες, τον ατομικισμό, την οργανωμένη πλὴλξη, την παθητικότητα, τις βάσεις ενός πολιτισμού όπου τα μέλη μιας μειοψηφίας έχουν το δικαίωμα να είναι οι ιδιοκτήτες της ζωής μας.

Το σπίτι της Κρίσπου 7 πρέπει να χρησιμοποιείται από αυτούς που του έδωσαν και του δίνουν ζωή και όχι από αυτούς που μας εκμεταλλεύονται.

Κατάληψη Βαρβάρα

Διαδρομές στην καταστολή...

ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ. Μια επικίνδυνη λέξη, ενταγμένη μέσα στο οπλοστάσιο του λόγου της εξουσίας. Τότε, στις αρχές της δεκαετίας του '80, ήταν η αξιοποίηση της Γλάκας. Η εκδίωξη δηλαδή της νεολαίας από τους χώρους που μαζεύονταν, επικοινωνούσε και διασκεδάζε και η μετατροπή της παλιάς πόλης της Αθήνας σε μια λουσασιόνη αγορά για τους τουρίστες. Μετά ήταν η αξιοποίηση της πλατείας Εξαρχείων. Η επίθεση δηλαδή με ΜΑΤ και πολεοδόμους σε ένα χώρο με ξεκάθαρο συμβολικό περιεχόμενο για την ιστορία της πόλης και με μια λειτουργία -σαν τόπος συνάντησης και παραγωγής αντιστάσεων- ολοφάνερα ανεπιθύμητη για την εξουσία. Αργότερα ήταν η αξιοποίηση της κατάληψης της Ακρομινάτου. Και σήμερα είναι η αξιοποίηση των χώρων των τριών καταλήψεων στέγης που έχουν απομείνει: της κατάληψης Βαρβάρα στη Θεσσαλονίκη και της Αχαρνών και Χέυδεν και της Δροσπούλου και Λέλας Καραγιάννη στην Αθήνα. Το θέμα ποτέ δεν ήταν αδιάφορο και πολύ περισσότερο δεν ήταν αθώο. Καταρχήν είναι η ίδια η έννοια της "αξιοποίησης" που αποκτά το πιο α-

δυσώπητο περιεχόμενο, την παραγωγή δηλαδή ανταλλακτικής αξίας σε έναν αποκλειστικά οικονομοτεχνικό σχεδιασμό. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, προφανώς κανείς δεν αναζητά πουθενά ένα χώρο για την στέγαση των κούρδων που εκδιώχθηκαν από την πλατεία Κουμουνδούρου· οι κυβικές πόλεις έχουν σαν μόνη αξία τα χρήματα και όχι την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Και σαν μόνη πολιτική την καταστολή της ανθρώπινης επιθυμίας, της αυτενέργειας και της αυτοοργάνωσης και όχι βέβαια την ανάδειξή τους. Δύσκολοι καιροί για τις καταλήψεις στέγης...

Αν και στα παραδείγματα που αναφέρθηκαν, η αξιοποίηση χρησιμοποιήθηκε σαν προκάλλυμα για την επιβολή κοινωνικού ελέγχου με την ανακατάληψη από την πλευρά της εξουσίας όχι μόνο κτιρίων, αλλά γειτονιών ολόκληρων της πόλης, σήμερα αρχίζει να αυτονομείται και να αναδεικνύεται ολοένα και περισσότερο σε ένα εργαλείο οικονομικής-πολιτικής. Απτία για αυτό στάθηκε το πανταχού παρόν Μάαστριχτ (και όποιος νομίζει ότι διαβάζει αριστερή εφημερίδα που ανακάλυψε καινούργια πηγή του κάθε κακού στη θέση των αμερικανών, κάνει λάθος). Ζούμε εξάλλου στην εποχή της αυτονομισμένης οικονομίας...

Τον τελευταίο καιρό γίνεται ολοένα και πιο συχνό να δημοσιεύονται στις εφημερίδες άρθρα για την αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας. Κοινός παρονομαστής, η διαπίστωση πως το δημόσιο διαθέτει περιουσία μερικών τρισεκατομμυρίων που παραμένει χωρίς ουσιαστική αξιοποίηση -αξιοποίηση με οικονομικούς όρους βέβαια. Αν και σαν θέμα δεν είναι καινούριο, ήρθε ξανά στο προσκήνιο για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι η επικείμενη κατάθεση του προϋπολογισμού σύγκλισης και η προσπάθεια του οικονομικού επιτελείου της κυβέρνησης να ανακαλύψει νέες πηγές εσόδων. Ο δεύτερος συνδέεται άμεσα με τον πρώτο και αφορά τις προσπάθειες των δήμων και των χρηματοδοτούμενων από το κράτος ιδρυμάτων να αντλήσουν επιπλέον πόρους από την αξιοποίηση της περιουσίας τους, δεδομένης της συρρίκνωσης των επιδοτήσεων που λαμβάνουν. Ποια αξιοποίηση έχει σειρά;

★

Οι τρεις καταλήψεις στέγης πρώτα-πρώτα. Πέρα από την κατάληψη Βαρβάρα στη Θεσσαλονίκη, που απειλείται με άμεση καταστολή, και οι υπόλοιπες δύο βρίσκονται στο στόχαστρο μιας παρόμοιας πολιτικής. Η Αχαρνών και Χέυδεν προρρίζεται από το δήμο Αθηναίων για δημοτική βιβλιοθήκη και η εισβολή σ' αυτήν ματαιώθηκε πριν από ενάμιση χρόνο με την πραγματοποίηση μιας δυναμικής πορείας στο κέντρο της Αθήνας. Και αυτός ο ενάμιση χρόνος μόνο σαν αναβολή μπορεί να θεωρηθεί. Κάποια στιγμή ο κύριος δό-

μαρχος θα ξεπερνάει με τις δαγκάνες που έβαλε στον λαιμό του...

Την προηγούμενη Κυριακή ήρθε ξαφνικά και στο προσκήνιο και η Δροσπούλου. Σε άρθρο στο "Βήμα", αναφερόταν σαν παράδειγμα αναξιοποίητης πανεπιστημιακής περιουσίας, αφήνοντας και ερωτηματικά για την κατάληψη των -ανεκτίμητης αξίας, σύμφωνα με την εφημερίδα- κοιμημάτων και επίπλων που υπήρχαν μέσα. Χωρίς να αναφέρεται σαν κατάληψη στέγης, με λάθος (εσκεμμένο;) στην αναγραφή της διεύθυνσης (Δροσπούλου και Λέσβου 37, αντί για Δροσπούλου και Λέλας Καραγιάννη 37) το κτίριο φωτογραφιζόταν σαν μια από τις προτεραιότητες της "Εταιρείας Αξιοποίησης και Διαχείρισης της Περιουσίας του Πανεπιστημίου Αθηνών ΑΕ". Και αντίθετα με τα όσα έλεγε το πανεπιστήμιο παλιότερα αντιδρώντας στην κατάληψή του, ότι δηλαδή το κτίριο θα έπρεπε να γίνει φοιτητική εστία, τώρα αποκαλύπτεται ότι προορίζεται για πούλημα. Σίγουρα η περίπτωση της Δροσπούλου συνδιάζει το τερπνόν μετά του ωφέλιμου. Και καταστολή της κατάληψης και δισεκατομμύρια για τα ταμεία του πανεπιστημίου.

Τελικά η καταστολή της Κατάληψης Βαρβάρα στη Θεσσαλονίκη υπάρχει η πιθανότητα να αποτελέσει και πρόκριμα για την τύχη και των υπόλοιπων δύο στην Αθήνα. Κάτι έτσι κι αλλιώς δεδομένο στην αλληλοσύνδεση που έχουν πάντα οι κοινωνικοί αγώνες. Ας μην ξεχνάμε εξάλλου πως τουλάχιστον το πανεπιστήμιο Αθηνών, πάντα ήταν μπροστά (μας) στους αγώνες: κάποτε επιτρέποντας την εισβολή των ΜΑΤ στο Χημείο, χδεις συναινώντας στο υπουργείο Δημοσίας Τάξης για την καταστροφή των Προπυλαίων με την παραχώρησή τους για να γίνουν σταθμός του μετρό, αύριο δίνοντας χέρι αλληλεγγύης στην πολιτιστική πρωτεύουσα και στο δήμο Αθηναίων...

M.K.

Κυκλοφόρησαν...

★ Από τις εκδόσεις NOTOS κυκλοφόρησε το βιβλίο "CHIAPAS-Εξεγερμένοι Ινδιάνοι στα Βουνά του Μεξικάνικου Νότου". Περιέχει μεταφράσεις κειμένων της Οργάνωσης Ελευθεριακών Κομμουνιστών (από τη Γαλλία), μια συνέντευξη (του 1994) του subcomandante Marcos, κείμενα από την πρώτη διηπειρωτική συνάντηση για την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό κ.α.

Η συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη εύχεται περαστικά στη φίλη και συντρόφισσα Ν.Α. και να γυρίσει γρήγορα κοντά μας.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Τη Δευτέρα 4 Νοέμβρη, θα γίνει η δίκη του αρχιφύλακα Ευάγγελου Λαγογιάννη για το φόνο του 28χρονου Θοδωρή Γιάκα, το βράδυ της 10 Γενάρη 1994. Η κατηγορία που τον βαρύνει είναι "ανθρωποκτονία από πρόθεση καθ' υπέρβαση των ορίων της άμυνας".

Αρκετοί, ίσως, θα θυμούνται πώς παρουσιάστηκε το τραγικό περιστατικό από την τηλεόραση και τις εφημερίδες, εκείνες τις μέρες. Δύο αστυνομικοί του τμήματος του Μοσχάτου, σταμάτησαν για εξακρίβωση τον Θ. Γιάκα, ψυχοπαθή και δραπέτη από το ψυχιατρείο του Λαφνίου. Αυτός τους απειλίζει με μαχαίρι και προσπαθούσε να διαφύγει. Ο Ε. Λαγογιάννης πυροβόλησε στον αέρα για εκφοβισμό, όταν όμως τον πλησίασε δέχτηκε ξανά επίθεση και αναγκάστηκε να τον σκοτώσει ευρισκόμενος σε άμυνα. Ο τότε υπουργός Δημοσίας Τάξης, Παπαθεμελής, έσπευσε να καλύψει τους αστυνομικούς.

Η πραγματικότητα, όμως, ήταν πολύ διαφορετική. Ο Θ. Γιάκας είχε περάσει να δει κάποιο φίλο του που δούλευε σε ένα φαρμακείο στην περιοχή. Δεν τον βρήκε και έφυγε λέγοντας πως θα ξαναπεράσει αργότερα. Ενώ περπατούσε, σταμάτησε δίπλα του ένα αυτοκίνητο με συμβατικές πινακίδες, όπου επέβαιναν δύο αστυνομικοί με πολιτικά. Ο Λαγογιάννης του φώναξε να σταματήσει και έπειτα βγήκε κρατώντας το όπλο του στο χέρι. Ο Γιάκας, όπως θα έκαναν κι άλλοι στη θέση του, φοβήθηκε κι άρχισε να τρέχει. Ο Λαγογιάννης τον καταδίωξε, άδειασε πάνω του το όπλο του (πεντάσφαιρο-

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ Θ. ΓΙΑΚΑ

Από την εξακρίβωση στο θάνατο

τέσσερις χτύπησαν τον άτυχο Θοδωρή ενώ μία χτύπησε το παρμπρίζ ενός αυτοκινήτου), κι ενώ ήταν ήδη νεκρός, του φόρεσαν μαζί με τον άλλο αστυνομικό χειροπέδες. Όταν κατάλαβαν ότι τον είχαν σκοτώσει, έβγαλαν από το αυτοκίνητο ένα μαχαίρι, ώστε να παρουσιάσουν την τελείως αδικαιολόγητη και εν ψυχρώ δολοφονία, ως φόνο σε άμυνα. Ένας "συνάδελφος" παρουσιάστηκε ως αυτόπτης μάρτυρας για να στηρίξει αυτή την εκδοχή. Ένας ιατροδικαστής δήλωσε, πριν γίνει η νεκροψία, πως το θύμα είχε δεχτεί δύο σφαίρες, για να ενισχύσει τον ισχυρισμό των προειδοποιητικών βολών. Η αστυνομία τον παρουσίασε ως δραπετή του ψυχιατρείου.

Στην πραγματικότητα ο άτυχος Θοδωρής έπαψε από μελαγχολία κι είχε εισαχθεί εκούσια, μερικές μέρες νωρίτερα, στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής με σκοπό "τη βελτίωση της ψυχοσυναισθηματικής του κατάστασης". Άλλαξε όμως γνώμη και γύρισε την επόμενη μέρα στο σπίτι του. Η πρόεδρος του Ψ.Ν.Α. το γνώριζε κι είχε μάλιστα επικοινωνήσει τηλεφωνικά μαζί του, την προη-

Από την συμβολική επίθεση με κόκκινες μπογιές στο αστυνομικό τμήμα Μοσχάτου

γούμενη της δολοφονίας του, με σκοπό να διαγνώσει αν ήταν επικίνδυνος για τον εαυτό του ή άλλους. Όπως δήλωσε η ίδια, δεν διέγινε κάτι τέτοιο. Επιπλέον, η Επισημημονική Ένωση του Ψ.Ν.Α. καταδίκασε την ενέργεια της αστυνομίας να παρβιάσει το ιατρικό απόρητο και να αποφανθεί περί της επικινδυνότητας του Θ. Γιάκα, διαπομπεύοντας τον μετά θάνατο.

Τελικά, μετά από τις πιέσεις των φίλων και συγγενών του δολοφονημένου, που δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως χάθηκε για μία "εξακρίβωση στοιχείων", ασκήθηκε δίωξη κατά του δολοφόνου Λαγογιάννη με τη κατηγορία της "ανθρωποκτονίας από πρόθεση καθ' υπέρβαση των ορίων της άμυνας". Αυτό, βέβαια, σημαίνει πως ο εισαγγελέας δέχεται ότι ο

κοσμοκίς δικτατορικούς.

Προστίθενται έτσι στα άπειρα παραδείγματα πρώην "προοδευτικών", που όταν τους δοθεί κύρος και εξουσία μεταλλάσσονται σε παραδείγματα προς αποφυγή.

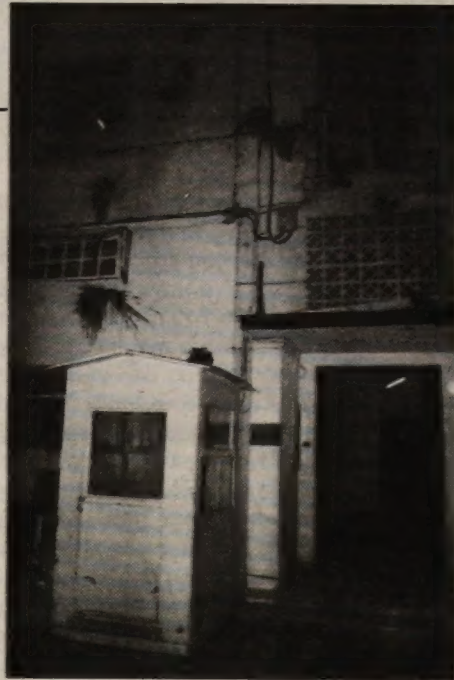
Όσον αφορά το πέπλο της σιωπής που καλύπτει τον εργασιακό χώρο, αυτό τρέφεται από το φόβο της ανεργίας, την ανασφάλεια και τις ψευδαισθήσεις για "καριέρα", που φθείρουν ολοένα και περισσότερο τις συνειδήσεις.

Άλλωστε, πρέπει να συμβαδίζουμε και ηθικά με τις επιταγές της "νέας τάξης πραγμάτων" και της "νέας εποχής".

Η αντίσταση σε τέτοιες επιλογές είναι προϋπόθεση όχι μόνο για την καλύτερευση των σχέσεων εργασίας, αλλά και για την ίδια την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Το κείμενο αυτό γράφτηκε από την απολυμένη συναδέλφισσα, Λ.Δ. Ο σύλλογος το προσυπογράφει.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΥ, ΧΑΡΤΟΥ
και ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Λαγογιάννης βρισκόταν σε άμυνα.

Ο Θοδωρής Γιάκας, ένας ευαίσθητος άνθρωπος που είχε αφιερώσει τη ζωή του στη μουσική και δεν είχε βλάβει ποτέ κανέναν ("δεν θα πατούσε ούτε μυρμηγκί στο δρό-

μο" είπε χαρακτηριστικά ο Νότης Μαυρουδής, δάσκαλος του στη κιθάρα), είχε την ατυχία να θεωρηθεί ύποπτος από ένα Λαγογιάννη, που ελαφρά τη καρδία του έκοψε το νήμα της ζωής. Η αστυνομία, με τη βοήθεια των ΜΜΕ που άκριτα αναμετάδωσαν τις "πληροφορίες" της, τον κατασυκοφάντησε και διαπόμπευσε μετά θάνατον. Στη θέση του θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε.

"Στα εικοσιχτώ του χρόνια, σε ένα μοναχικό του περίπατο, βρεθήκαν μπροστά του δύο οπλοφόροι με πολιτικά. Καθώς είπαν, ο ένας τον πλησίασε και του ζήτησε ταυτότητα. Κι ο Θοδωρής αρνήθηκε. Άραγε, σε έναν έρμημο δρόμο του Μοσχάτου, ποιος θα μπορούσε να φοβηθεί ποιών; Ο μοναχικός διαβάτης ή οι δύο οπλοφόροι με το αυτοκίνητο; Ο οπλοφόρος της "Τάξης" φοβήθηκε. Φοβήθηκε (!) αυτός το τρομαγμένο παιδί και το κινήθηκε μανιασμένα. Φοβήθηκε τόσο που πήρε την απόφαση να τον εκτελέσει. Την πρώτη φορά αστόχησε... Προειδοποιητική βολή -είπε- στο ύψος του σώματος -διαπιστώθηκε! Την δεύτερη τον πέτυχε. Και για να είναι σίγουρος, έριξε άλλες τρεις. Όλες κατά πάνω του. Όλες πάνω από τη μέση. Μετά πέρασε τις χειροπέδες στο άψυχο σώμα... Είχε ολοκληρώσει το καθήκον του..."

Απόσπασμα από κείμενο φίλων του Θοδωρή

M.M.

Καλωσήρθατε στο Τσίρκο μας

Το τσίρκο είναι μια διασκέδαση εποικοδομητική όσο και διδακτική για μικρούς και μεγάλους. Οι μικροί αλλά και μεγάλοι μας φίλοι, θα έχουν την ευκαιρία να γελάσουν και να διασκεδάσουν με τα απίθανα κατορθώματα των άγριων ζώων μας. Τα περισσότερα από αυτά έχουν αιχμαλωτιστεί παράνομα από το φυσικό τους περιβάλλον και μεταφέρθηκαν με μεγάλο κόστος (ένα μεγάλο ποσοστό από αυτά πεθαίνει κατά τη μεταφορά ή κατά την εκπαίδευσή) στο τσίρκο μας, για να έχετε εσείς την ικανοποίησή να τα βλέπετε να βασανίζονται και να διασκεδάζετε με την γελοιοποίησή τους.

Ανάμεσα στα διάφορα θαυμαστά που τους έχουμε διδάξει (μετά από συνεχείς βασανισμούς και βάνανους ξυλοδαρμούς που δυστυχώς μας κοστίζουν ένα μεγάλο μέρος από τον αρχικό αριθμό των ζώων μας) μπορείτε να παρακολουθήσετε:

Άγριες τίγρεις να υπακούουν τυφλά τον απρόμητο θηριοδασκλή τους εκτελώντας απίθανες ασκήσεις (νωρίτερα φυσικά τις μαστιγώνουμε και τις βασανίζουμε με ασάβηνους γάντζους έτσι ώστε να είμαστε σίγουροι ότι θα εξαλείψουμε κάθε ήχο από τη θελήσή τους, έτσι εσείς θα έχετε την ευκαιρία να απολαύσετε μια τέλεια παράσταση).

Ελέφαντες να εκτελούν θαυμαστές ασκήσεις ισορροπίας (παιδεύομαστε αρκετά να πείσουμε αυτά τα παχύδερμα να είναι τόσο χαριτωμένα και επιδέξια στις κινήσεις τους: συνήθως μπηγνουμε ασάβηνους γάντζους στα πόδια του για να τους αναγκάσουμε να τα σηκώσουν. Το συνεχές ξύλο μέχρι το ζώο είτε να πεθάνει είτε να μας υπακούσει είναι επίσης αρκετά πετυχημένη μέθοδος). Μην ανησυχείτε μήπως τα βρωμερά κτήνη σας φέρουν σε αμηχανία, εσείς και την οικογένειά σας, ανακουφίζοντας τις σωματικές τους ανάγκες την ώρα της παράστασης: νωρίτερα τους έχουμε κάνει κλύσμα, κάτι που συχνά τους κάνει να ουρλιάζουν από πόνο με ασταίο τρόπο.

Χιμπαντζήδες και άλλους πύθηκους να κάνουν ξεκαρδιστικά σκετσ, παρέα με τους ανθρώπους μας (αν μερικά από αυτά δεν έχουν δόντια είναι επειδή τους τα βγάλαμε ένα-ένα με την τανάλια για να μάθουν να μη δαγκώνουν).

Άλογα να διατρέχουν την πίστα σε τέλειους κύκλους, με αλάνθαστες επιδείξεις ισορροπίας (αυτά που κάνουν λάθος τα τσακίζουν στο ξύλο) και να χαμογελάνε όταν τα πλησιάζουμε (είναι επειδή νωρίτερα τα χτυπάμε με σιδερένιες βέργες κάτω από το πηγούνι, έτσι όταν τα πλησιάζουμε σηκώνουν το πάνω χέλος τους, σα να χαμογελάνε, χα,χα).

Ο κατάλογος των διασκεδαστικών κατορθωμάτων των ζώων μας είναι πραγματικά ατέλειωτος, όπως και ο σαδισμός μας.

Τα ζώα μας θα συνεχίσουν να υπηρετούν την ανθρωπότητα (όσα απ' αυτά επιβιώσουν από την πείνα, το ξύλο και τα βασανιστήρια) ακόμα και όταν είναι πολύ γέρεκα για να παίζουν στο τσίρκο: μια καινούργια συναρπαστική καριέρα τα περιμένει ως πειραματόζωα, όπου υποβάλλονται σε ακόμα πιο αποτρόπαιους βασανισμούς έτσι ώστε όλοι σας να μπορείτε να χρησιμοποιείτε τις κρέμες και τα καλλυντικά που έχετε τόσο ανάγκη.

Αλλά ακόμη πιο εποικοδομητικό από τη διασκέδαση, είναι το ηθικό δίδαγμα που προσφέρει το τσίρκο μας: είμαστε οι κυρίαρχοι του πλανήτη και το επιβεβαιώνουμε βασανίζοντας για πλάκα όποιο πλάσμα θέλουμε. Έτσι μετά από μια παράσταση, εσείς θα νοιώσετε την αίσθηση της κυριαρχίας και της ανωτερότητας και τα παιδιά σας θα μάθουν ότι τα ζώα υπάρχουν για μας κάνουν να γελάμε, παίρνοντας μ' αυτόν τον τρόπο τα πρώτα μαθήματα που θα εξασφαλίσουν ότι θα γίνουν το ίδιο αλαζονικά καθάρματα όπως όλοι μας.

Ακολουθώντας την παράδοση των δοξασιμένων ημερών των υπερθεαμάτων των Ρωμαϊκών αρένων (όπου δούλοι σφάζονταν μεταξύ τους προσφέροντας ανατριχιαστικές συγκινήσεις στο κοινό και Χριστιανοί προσέφεραν αξέχαστες εμπειρίες γινόμενοι βορρά των λιονταριών), το τσίρκο μας -και κάθε τσίρκο- καταφέρει να δημιουργήσει διασκέδαση από την ωμή βαρβαρότητα, αποσιλώντας έτσι ακόμα ένα λαμπρό επίτευγμα του πολιτισμού μας. Σας ευχαριστούμε όλους που με την ηθική και κυρίως την υλική -ας είμαστε ειλικρινείς- στήριξή σας μας δίνετε κουράγιο να συνεχίσουμε το σαδιστικό μας έργο.

ΚΑΛΗ ΣΑΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

Στις 15/10/96 κοινοποιήθηκε από Σλωση εργαζόμενης από τις εκδόσεις ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ. Η δικαιολογία: "Η εκεί παρουσία της δεν ανταποκρινόταν στους στόχους και τις ανάγκες της εταιρείας και επιπλέον δημιουργούσε προσκόμματα στη λειτουργία της".

Η αλήθεια είναι ότι το πρώτο "πρόσκομμα" δημιουργήθηκε όταν η εργαζόμενη αρνήθηκε, μετά από πρόταση προϊσταμένου της να αντικαταστήσει αντιδοντολογικά συναδέλφισά της -να της "φάει" δηλαδή τη θέση- όταν αυτή μάλιστα έλεπε σε διακοπές.

Είναι φανερό πως η αλληλεγγύη προς τους συναδέλφους και η αξιοπρέπεια στις επιλογές δε συμβαδίζουν με τους στόχους και τα συμφέροντα της εταιρείας. Ίσως το τρίπτυχο "ρομάντισ - γλύψιμο - υποταγή" ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις των προϊσταμένων.

Το δεύτερο "πρόσκομμα" δημιουργήθηκε όταν η εργαζόμενη έκανε χρήση αναρρωτικής άδειας για προβλήματα υγείας (εγχείρηση ωμοπλάτης).

Η θέση της εργαζόμενης δόθηκε

Απόλυση στου "Καστανιώτη"

Σύγχρονη εκδοτική παρουσία στα ελληνικά γράμματα ή εργασιακός μεσαίωνας;

σε συγγενικό πρόσωπο προϊστάμενου -ίσως κυριολεκτούν όταν λένε ότι στις εκδόσεις "είμαστε όλοι μια οικογένεια"-, ενώ στην ίδια ανατέθηκε εργασία επιβαρυντική για την ωμοπλάτη της, με σκοπό την εξώθησή της σε παραίτηση.

Το σίγουρο είναι ότι πίσω από τη βαρίδα της διανόησης και του προοδευτισμού, κρύβεται αυτό που συμβαίνει παντού: χαμηλοί μισθοί, εντατικοποίηση, εξοντωτικά ωράρια και τρόπος συμπεριφοράς προϊσταμένων που θυμίζουν εγνοηθείς, τριτο-

Κινητοποιήσεις για τη Βίλλα Βαρβάρα

★ Την Τρίτη 29 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα πορεία συμπαράστασης στη Βίλλα Βαρβάρα από 300 περίπου άτομα. Η πορεία ξεκίνησε από την Πλατεία Κάνιγγος και κατευθύνθηκε στο κτίριο της ΚΕΔΚΕ, που ήταν αποκλεισμένο από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις.

★ Το πρωί της Πέμπτης 31 Οκτώβρη 100 περίπου άτομα συγκεντρώθηκαν έξω από το Δημαρχείο της Θεσσαλονίκης με πανό, προκηρύξεις και τηλεβόα, για να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στην κατάληψη Βαρβάρα, που απειλείται άμεσα με καταστολή. Αισθητή ήταν η έντονη παρουσία της Αστυνομίας, με αρκετές παρατηγμένες διμοιρίες των ΜΑΤ.

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 69

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΤΟΛΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112

E-mail: alfaparc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 37809 Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

Tepoztlàn: η άλλη εξέγερση (1ο μέρος)

Tepoztlàn: Η γη του ποιητή
Lawrence Ferlinghetti

Tepoztlàn, Mat.

Tierra y

Libertad

Το Tepoztlàn είναι μια μικρή πόλη της πολιτείας Morelos που κατοικείται από μια αρχαία κοινότητα ινδιάνων και από μια σημαντική ομάδα ξένων που την επέλεξαν για τη θέση και το κλίμα της. Εδώ και χρόνια, οι πλούσιες παραδόσεις της προσελκύουν το ενδιαφέρον ανθρωπολόγων και καλλιτεχνών. Τα τελευταία χρόνια το Tepoztlàn μπήκε στις σελίδες της διεθνούς ειδησεογραφίας με αφορμή τον αγώνα των κατοίκων του ενάντια στην κατασκευή μιας πολυτελούς λέσχης golf που θα συνοδεύεται από 600 πολυτελείς κατοικίες, ένα ξενοδοχείο πέντε αστέρων, ένα ελικοδρόμιο και μια τεχνητή λίμνη. Ένα σχέδιο 700 εκ. δολαρίων, που προωθείται από την πολυεθνική χρηματοπιστωτική κοινοπραξία KS, αδιαφορώντας για την οικολογική ισορροπία της περιοχής, που υποφέρει μια χρόνια έλλειψη νερού.

Παραδειγματική και δημιουργική η απάντηση των Τεποστέκων, γίνεται κατανοητή στο πλαίσιο της εξέγερσης στην Chiapas και κάτω από το γενικότερο πρίσμα του λαπατιστικού ιστορικού φαινομένου, που γεννήθηκε όχι μακριά από εκεί, ανάμεσα στις αγροτικές κοινότητες των πεδιάδων. "Δεν ήθελαν να αλλάξουν και για αυτό το λόγο έκαναν μια επανάσταση", έγραψε πριν από χρόνια ο ιστορικός John Womack για τους χωρικούς που τότε είχαν εξεγερθεί.

Στο τέλος του "βραχύ αιώνα", ενώ παντού θριαμβεύει το πάθος για πλουτισμό και επιβάλλονται οι κανόνες της οικονομίας, το παράδοξο παρουσιάζεται εκ νέου σε αυτή την εξέγερση όπου παρελθόν, παρόν και μέλλον διασταυρώνονται συνεχώς.

Η εμπειρία του Tepoztlàn αποδεικνύει ότι το χρήμα δε μπορεί να καταφέρει τα πάντα και μιας βοηθάει να σκεφτούμε ένα πιθανό διαφορετικό τόπο, ένα χώρο οικοδόμησης ταυτότητας βασισμένο στην κοινοτιστική επιθυμία και το πάθος του παιχνιδιού.

Κάτω από το ηφαίστειο

Δύο επιβλητικές οροσειρές διασχίζουν το Μεξικό από το βορρά μέχρι το νότο. Στο σημείο που συναντιούνται σχηματίζεται ένα εκτεταμένο οροπέδιο, που είναι το γεωγραφικό και πολιτικό κέντρο της χώρας. Ενώ στο βορρά οι ορεινές εκτάσεις κατηφορίζουν σιγά-σιγά μέχρι να γίνουν ένα με ερήμους και στέπες, στο νότο μια απόκρημνη οροσειρά χωρίζει την Πόλη του Μεξικού από τις νότιες περιοχές του Morelos και του Guerrero. Ένας ταχύς αυτοκινητόδρομος διαπερνάει την επιβλητική Sierra del Ajusco κατηφορίζοντας προς την Cuernavaca, διασχίζοντας τοπία που ποικίλουν από το ορεινό μέχρι το τροπικό. Στο βάθος, πάντα πλαισιωμένο από ένα φωτισμένο που σχηματίζουν τα σύννεφα, ξεπροβάλλει το μεγαλοπρεπές ηφαίστιο του Popocatepetc.

Σε λιγότερο από 60 χλμ από την πρωτεύουσα, σε μια πληθωρική βλάστηση υπο-τροπικού τύπου, μια παράκαμψη προς τα νοτιοανατολικά οδηγεί στο Tepoztlàn, συνεχίζοντας ύστερα προς την Puebla και την Oaxaca.

Η πόλη βρίσκεται σε ένα υψόμετρο 1700 μέτρων, έχει περίπου 15 χιλιάδες κατοίκους και ακριβώς από πάνω της δεσπόζει η Sierra του Tepoztlàn, ένα μοναδικό σύνολο αυλακιών και ρωγμών σκαμμένων πάνω στον βράχο, στα πιο περίεργα σχήματα (απότομες κορυφές, σπηλιές, λαβύρινθοι, κώνοι, πύργοι και πυραμίδες σχηματισμένες από τη φύση.) Ορθωμένη στην κορυφή ενός γκρεμού, η επιβλητική πυραμίδα του Tepoztlàn, άριστο παράδειγμα μεσοαμερικανικής αρχιτεκτονικής, εμφανίζεται ως θεματοφύλακας μιας ισχυρής συλλογικής ταυτότητας.

Για να μπει στην πόλη, πρέπει να αφήσεις τον αυτοκινητόδρομο και να κατηφορίσεις μια επιπλέον σειρά από ελικοειδή δρομάκια, μέχρι να φτάσεις στην πλατεία, πίσω από την

Το Tepoztlàn είναι μια πόλη 15.000 κατοίκων, στην πολιτεία Morelos του Μεξικό, όπου μια κοινωνική κινητοποίηση που ξεκίνησε από μια φαινομενικά μερική διεκδίκηση, την άρνηση κατασκευής ενός γηπέδου γκολφ, κατέληξε σε κάτι που χαρακτηρίστηκε ως "ένα μεγάλο εργαστήριο δημοκρατίας" όπου "εφαρμόζεται η αυτοδιαχείριση σε όλα τα επίπεδα, ελεύθερη από όλα τα κόμματα και η εξουσία για τη λήψη των αποφάσεων ανήκει στη λαϊκή συνέλευση". Οι μακρόχρονες κινητοποιήσεις των κατοίκων ενάντια στο γήπεδο του γκολφ έλαβαν νέα τροπή την Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου του 1995, όταν μαθεύτηκε ότι, μυστικά, μερικοί δημοτικοί σύμβουλοι, ανάμεσα τους και ο δήμαρχος, Alejandro Morales, ετοιμάζονταν να δώσουν την άδεια για το γήπεδο του γκολφ. Εκατοντάδες νέοι έτρεξαν αμέσως στο χώρο της συνάντησης των δημοτικών συμβούλων, που ανακαλύφθηκε τυχαία. Ύστερα από μια αστραπιαία συμπλοκή με τους granaderos (ειδικές μονάδες καταστολής) που είχε στείλει ο κυβερνήτης του Morelos, Jorge Carrillo Olea, οι τεποστέκοι συνέλαβαν τους συμμετέχοντες, εκτός του δημάρχου που κατόρθωσε να το βάλει στα πόδια. Ύστερα, μια συνέλευση με πλήρη απαρτία αποφάσισε την οχύρωση της πόλης και έδωσε (αφού πρώτα αφοπλίσε) τους αστυνομικούς, την δικαστική αστυνομία και την εισαγγελία. Δημιουργήθηκε γρήγορα μια ένοπλη πολιτοφυλακή, στήθηκαν δεκαέξι οδοφράγματα και φρόντισαν για την οργάνωση συσσιτίων και για τις βάρδιες της φρουράς. Λίγες μέρες αργότερα, κάθε γειτονιά συγκάλεσε μια συνέλευση για να ονομάσει τους υποψήφιους του προκειμένου να σχηματιστεί ένα συμβούλιο 14 αντιπροσώπων. Πριν από ένα μήνα, το Tepoztlàn γιόρτασε τον ένα χρόνο λειτουργίας του ελεύθερου δήμου. Δημοσιεύουμε σε αυτό το τεύχος το πρώτο μέρος του κειμένου για τον αγώνα στο Tepoztlàn που έγραψε το καλοκαίρι του '96 ο Claudio Albertani.

οποία δεσπόζει το επιβλητικό μοναστήρι των δομηνικανών, που χτίστηκε τον 16ο αιώνα. Από τον Σεπτέμβριο του 1995 οι επισκέπτες γινόντουσαν δεκτοί με ένα πανό "Καλώς ήρθατε στο Tepoztlàn, μια πόλη που προστατεύει τα έθιμά της. Όχι στο γήπεδο του γκολφ". Πίσω από το πανό υπήρχε ένα οδόφραγμα και πίσω από το οδόφραγμα μία μεγάλη ιστορία.

Η προέλευση

Το Tepoztlàn είναι μια πόλη που κατοικείται από τα πολύ παλιά χρόνια. Στην αρχαιότητα υπήρξε ένα σημαντικό θρησκευτικό κέντρο, στο σταυροδρόμι ανάμεσα στο οροπέδιο και τη ζεστή περιοχή της πεδιάδας. Οι κάτοικοι, μέλη της φυλής των tlahuica, κατάγονταν από το μυθικό Chicomostoc, (τόπο των επτά σπηλιών), την αρχική πατρίδα του βορρά, από την οποία, σύμφωνα με την παράδοση, έφτασαν πολύ καιρό αργότερα και οι τολτέκοι με τους αζτέκους. Όπως και οι αζτέκοι (με τους οποίους οι σχέσεις υπήρξαν πάντα δύσκολες), οι tlahuica μιλούσαν nahuatl και μερικοί αρχαιολόγοι υποστήριζαν ότι ο Ce Acatl-Tepitzin, μια από τις ενσαρκώσεις του μυθικού Quetzalcoatl (φτερωτού φιδιού), γεννήθηκε ακριβώς στο Tepoztlàn γύρω στο 800 της δικής μας χρονολογίας.

Λίγο-πολύ την ίδια περίοδο, παρουσιάστηκε η λατρεία του Ometochtli, θεότητας συνδεδεμένης με το pulque, το πιο διαδεδομένο αλκοολούχο ποτό στο αρχαίο Μεξικό. Θεωρούμενο ένα δώρο των θεών, το pulque βγαίνει από το maguey, μια ποικιλία της αγαύης, συνηθισμένη στο Μεξικό και πολύ διαδεδομένη στην πάνω πλευρά των βουνών του Tepoztlàn. Για τους tlahuica, το maguey ήταν ένα φυτό με μεγάλη σημασία: τα φύλλα χρησιμοποιούνταν για την κατασκευή χαρτιού, το εσωτερικό μέρος του φυτού, σκληρό και σαρκώδες, περιποιόταν τις πληγές, τα αγκάθια χρησιμοποιούνταν στο ράψιμο και οι ίνες γινότανσαν σχοινί και υφάσματα.

Η αντίσταση

Το Tepoztlàn κατακτήθηκε πολλές φορές, πρώτα από τους τολτέκους ύστερα από τους αζτέκους, τέλος από τους ισπανούς. Κάθε φορά έφταναν νέες συνήθειες, επιρροές και

θρησκευτικές ιδέες, όμως η κοινότητα κατόρθωνε πάντα να τα ενσωματώνει όλα χωρίς να αλλοιώνει τον πολιτισμό της. Ο ισπανός χρονικογράφος Bernal Diaz del Castillo θυμάται από αυτήν τις "ωραίες ινδιάνες" και το πολεμικό πνεύμα. Όταν, αφηγείται ο Bernal, στη διάρκεια της εκστρατείας ενάντια στους Αζτέκους, ο Cortes κατευθύνθηκε προς το νότο για να βρεθεί στα νώτα της Tenochtitlan (πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, η μελλοντική Πόλη του Μεξικού), συνάντησε εκ μέρους των tlahuica του Tepoztlàn σκληρή αντίσταση. Αρνήθηκαν να παραδοθούν όπως τους ζητήθηκε και, ως αντίποινα, οι ισπανοί κάψανε τα μισά σπίτια της πόλης. Στη συνέχεια η πόλη πέρασε μια δύσκολη φάση πολιτιστικού συμβιβασμού στην οποία οι τοπικές τελετουργίες και θεότητες αντικαταστάθηκαν σιγά-σιγά από τη θρησκεία των νικητών. Αφού ολοκληρώθηκε η πολεμική δραστηριότητα, ανατέθηκε στην εκκλησία το καθήκον να φέρει εις πέρας την πνευματική κατάκτηση και οι ιερείς δημοόργησαν θρησκευτικές αδελφότητες που, όπως στην Ισπανία, αναλάμβαναν να οργανώνουν λειτουργίες, λιτανείες, τραγούδια και γιορτές. Το Tepoztlàn χωρίζεται σε συνοικίες ή barrios, στη βάση των προϋπαρχόντων ομαδοποιήσεων με βάση το γένος που λεγότανσαν calpulli. Κάθε barrio πήρε το όνομά του από έναν άγιο και στα όριά του υπήρχε μια εκκλησία, συχνά κτισμένη πάνω στα ερείπια μιας πυραμίδας.

Για τους ιεραπόστολους, οι γιορτές ήταν μόνο ένα πρόσχημα για να διαδώσουν το χριστιανικό δόγμα. Εν τούτοις, οι Tepoztechí -όπως και άλλοι κάτοικοι της ισπανικής Αμερικής- "ινδιανοποίησαν" τους αγίους μετατρέποντάς τους σε υπερφυσικά όντα που "προστατεύουν" την κοινότητα από τις εξωτερικές επιθέσεις. Οι αδελφότητες χρησιμοποιούσαν για τη χρηματοδότηση των γιορτών την καλλιέργεια των κοινοτικών εκτάσεων, επαναφέροντας το παλαιό καθεστώς της συλλογικής εργασίας που ονομάζονταν coatequitl. Έτσι με τα χρόνια, γεννήθηκε ένα είδος κοινοτικής δημοκρατίας που ισχύει ακόμα, βασισμένη σε αυτό το ιδιαίτερο σύστημα πολιτικό-θρησκευτικών καθηκόντων.

Ο πόλεμος του golf

Στο Tepoztlàn, η γη είναι πηγή ζήσης και γι' αυτή ζούν και είναι έτοιμοι να πεθάνουν. Η

παράδοση αυτή ξεκινάει με τον αγώνα ενάντια στους αζτέκους και φτάνει μέχρι την επανάσταση του 1910. Τότε η κοινότητα ήταν μία από τις πρώτες που ανταποκρίθηκαν στην έκκληση του Ζαπάτα: *Γη και Ελευθερία*. Αν και mestizo, μιγάς, ο Ζαπάτα ήταν περήφανος για τις ινδιάνικες ρίζες του και θεωρούσε τους κατοίκους του Tepoztlàn σύμβολο εκείνου του λαού και της δύναμής του. Ήταν περήφανος που εκείνοι είχαν διατηρήσει τις παραδόσεις και, πάνω από όλα, ότι μιλούσαν ακόμα τη γεμάτη αρμονία γλώσσα nahuatl. Από τους τεποστέκους, που φημίζονταν ως καλοί γνώστες της μεξικανικής γλώσσας, ο Ζαπάτα ζητούσε βοήθεια για να μεταφράσει έγγραφα και μανιφέστα. Αυτή η σχέση διατηρήθηκε για πολύ και, ακόμη και σήμερα, στην πόλη μπορείς να δεις ηλικιωμένους ντυμένους στα άσπρα, σύμφωνα με την παλιά συνήθεια των χωρικών: είναι οι παλιοί "muchachos" του απελευθερωτικού στρατού του νότου.

Σήμερα, δεν υπάρχουν πλέον οι haciendas που καταβρόχθισαν τη γη, όμως οι φυσικές ομορφίες του Tepoztlàn και η στρατηγική του θέσης, ανάμεσα στην Cuernavaca και την Πόλη του Μεξικού, ανοίγουν τη όρεξη του μεγάλου κεφαλαίου. Ήδη το 1962, όταν ολοκληρώθηκε ο αυτοκινητόδρομος, υπήρξε ένα πρώτο κίνημα ενάντια στην Monte Castillo, μια εταιρεία που ήθελε να κατασκευάσει ένα γήπεδο του γκολφ στις κοινοτικές εκτάσεις. Ύστερα από μια θυελλώδη αρχή, οι εργασίες σταμάτησαν γιατί το βράδυ οι τεποστέκοι κατέστρεφαν ότι χτίζονταν στη διάρκεια της ημέρας. Σ' εκείνη την περίπτωση ένας δάσκαλος, ο Esteban Flores Uriban, πέθανε με μυστηριώδη τρόπο.

Το 1979, κάποιος είχε την ιδέα να κατασκευάσει ένα τελεφερίκ για να μεταφέρει τους τουρίστες στην πυραμίδα. Οι τεποστέκοι γέλασαν, αλλά ήταν κάτι σοβαρό. Οι γυναίκες της αγοράς οργάνωσαν ένα κίνημα διαμαρτυρίας που κράτησε δυο χρόνια. Το τελεφερίκ δεν έγινε ποτέ.

Το 1991 η κοινότητα έμαθε ότι ο εθνικός οργανισμός σιδηροδρόμων ήθελε να επεκτείνει το δίκτυο προς τα βουνά της περιοχής. Η αντίδραση δεν άργησε να εκδηλωθεί: διαδηλώσεις, αιτήσεις, γνωμοδοτήσεις οικολογικών ομάδων, γράμματα διαμαρτυρίας. Στις 12 Οκτώβρη, από την πόλη Quetzaltenango της Γουατεμάλα, φτάνει η αλληλεγγύη των αντιπροσώπων των αυτόχθονων λαών της ηπείρου που είχαν συγκεντρωθεί εκεί για το συνέδριό τους. Η νίκη ήρθε τον Ιούλη του 1992 όταν το σχέδιο αποσύρθηκε.

Μ' αυτά τα δεδομένα στις αρχές του 1995 η KS ξεκίνησε μια μεγάλη εκστρατεία για να υπερτονίσει τα ευεργετήματα από την κατασκευή του γηπέδου του γκολφ. Η εκστρατεία είχε μια διπλή στρατηγική: κατά κύριο λόγο, να βομβαρδίζει την πόλη με διαφημιστικά μηνύματα και, παράλληλα, να εξαγοράσει ορισμένα μέλη του δημοτικού συμβουλίου. Τα συμφέροντα που παίζονταν ήταν τεράστια και το παιχνίδι έπρεπε να κερδηθεί. Πράγματι, το γκολφ δεν είναι ένα οποιοδήποτε άθλημα, αλλά μια δραστηριότητα της ελίτ που κινεί τεράστια κεφάλαια, συχνά συνδεδεμένα με το "ξέπλυμα" χρημάτων. Φαίνεται ότι η ισχυρή διεθνής ομοσπονδία γκολφ έχει μια περίεργη ιδιαίτερη προτίμηση για τις χώρες που δεν παίρνουν πολύ στα σοβαρά τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ήταν, ανάμεσα στα άλλα, η μοναδική αθλητική ομοσπονδία που διοργάνωνε αγώνες στη Νότια Αφρική όταν η χώρα έχει απομονωθεί εξαιτίας του apartheid. Στη Βιρμανία -μας λέει η Monde Diplomatique (Μάης '96)- το πράσινο γήπεδο είναι ο αγαπημένος χώρος ανάπτυξης των στρατηγών που βρίσκονται στην εξουσία και των βαρώνων των ναρκωτικών.

Στην περίπτωση του Tepoztlàn μαθεύτηκε ότι πέρα από αξιότιμους επιχειρηματίες, με την KS είχαν "συνεταιριστεί" πολιτικοί αμφίβολης φήμης καθώς και μερικοί ιταλοί δολοφόκοι από τον κύκλο του Bettino Craxi.

Η υπόθεση του Γιώργου Μπαλάφα ξεκινάει πριν από έντεκα περίπου χρόνια και αποτελεί την κορύφωση μιας διαδικασίας κατασταλτικών μεθοδεύσεων με εμφανή στόχο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας αλλά με ουσιαστικό την διάλυση και συκοφάντηση ενός ευρύτερου πολιτικού και κοινωνικού χώρου που αποτελούσε την σημαντικότερη εστία αντίστασης της σοσιαλιστικής διαχείρισης της εξουσίας και εναντίωσης της επιβολής της κοινωνικής ειρήνης τα αποτελέσματα της οποίας είναι εμφανή σήμερα.

Πίσω στο παρελθόν...

Το όνομα του Γιώργου Μπαλάφα εμφανίζεται επίσημα για πρώτη φορά, σαν ύποπτου λίγες μέρες μετά την συμπλοκή στο Γκύζη και το θάνατο του Χρήστου Τσουτσουβή το 1985. Η ομολογούμενη και από το Γιώργο Μπαλάφα συγγενική και φιλική του σχέση με το Χρήστο Τσουτσουβή ο οποίος είχε ήδη θεωρηθεί μετά το θάνατο του μέλος της "Αντικρατικής Πάλης" είναι υπεραρκετή να συνδέσει το Γ. Μπαλάφα με την Αντικρατική Πάλη και με τις ενέργειες που αυτή είχε αναλάβει ή της αποδόθηκαν. Την δολοφονία του εισαγγελέα Θεοφανόπουλου, την ληστεία του σουπερ μάρκετ Σκλαβενίτη, τη δολοφονία των δύο φρουρών, και τη συμπλοκή στο Γκύζη. Μέσα σε ένα κλίμα έντασης της καταστολής και τρομοσενarioν οι μηχανισμοί διοχετεύουν στο τύπο το προφίλ του αδιάτακτου και σκληρού τρομοκράτη Μπαλάφα και αναγγέλλουν την καταδίκες του.

Ο ίδιος φοβούμενος βάσιμα για τη ζωή του (είχε φτιαχτεί το κλίμα) και βρισκόμενος σε φυγοδικία κρύβεται. Με επιστολή του (πρώτη) στον τύπο, εξηγεί και διευκρινίζει: "γιατί κρύβομαι, δεν οπλοφορώ, δεν ανήκω σε κόμμα ή σε οργάνωση κινδυνεύει η ζωή μου". Από και μετά οι μηχανισμοί καταστολής, δεν χάνουν την ευκαιρία. Είναι η εποχή που αρχίζουν να εναρμονίζονται με την παγκόσμια εκστρατεία των ΗΠΑ κατά της τρομοκρατίας, να συνδέονται άμεσα με διεθνείς κατασταλτικές ενώσεις π.χ. ΤREVΙ και γενικότερα να μπαίνουν σε μια διαδικασία αναβάθμισης και όξυνσης της καταστολής.

Ο Γ. Μπαλάφας με τη στάση του, υπερασπιζόμενος τη ζωή του, θα αποτελέσει εύκολο και επιτέλους επώνυμο στόχο. Είναι η πρώτη φορά και μέχρι τώρα η τελευταία που οι μηχανισμοί δεν κυνηγούν φαντάσματα. Έχουν φτιά-

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΠΑΛΑΦΑ

Απλά μαθήματα κατασκευής ενός τρομοκράτη

Ξει έναν επώνυμο τρομοκράτη και τον αναπαράγουν συνεχώς δίνοντας άλλοθι όχι στην ανικανότητα τους αλλά στην πολιτική και τους σχεδιασμούς τους.

Τον συνδέουν άμεσα ή έμμεσα με όλες τις ένοπλες ενέργειες ή γεγονότα που έγιναν από τότε μέχρι τη σύλληψη του.

Τον συνδέουν με την ανακάλυψη της γιάφκας Καλαμά που τη χρεώνουν στην Αντικρατική Πάλη το 1986.

Τον συνδέουν με την δολοφονία του ψυχιάτρου των φυλακών Κορυδαλλού Μ. Μαράτου από την οργάνωση Επαναστατική Αλληλεγγύη το 1990.

Αποδεικνύεται στη συνέχεια ότι η γιάφκα Καλαμά ήταν στημένη από την αστυνομία στην δίκη των Μπουκουβάλα, Βογιατζή όπου αθώνονται το '88 πολύ πριν αθωωθεί κι ο ίδιος στο πρώτο δικαστήριο το '94 μετά την σύλληψη του.

Αποδεικνύεται επίσης και η στημένη κατηγορία της δολοφονίας του Μ. Μαράτου στη δίκη των Ρ. Μπέργκνερ, Σ. Κογιάνη και Γ. Μπουκετσίδη όπου αθώνονται και ως μέλη της Επαναστατικής Αλληλεγγύης το 1992, αρκετά πριν αθωωθεί κι ο ίδιος το 1994 στο πρώτο δικαστήριο μετά τη σύλληψη του.

Τι επεδίωκαν

Ήταν φανερό στον ίδιο πως χρησιμοποιούσαν και που αποσκοπούσαν από την παρανομία του, μια παρανομία που δεν ήταν παρά μια νόμιμη άμυνα της ζωής του. Σε επιστολή του (η δεύτερη) στον τύπο, προσπαθεί και θέλει να ξεκαθαρίσει τα πράγματα: "καλό την Αντικρατική Πάλη να ξεκαθαρίσει από μεριάς της τα πράγματα σε ότι με αφορά, φαίνεται λόγω θέσης η περιθωριοποίηση μου, επανεκκίδουν και πριμοδοτούν την παρανομία μου, δεν θα σταματήσουν τις σκευωρίες εις βάρος μου, δεν οπλοφορούσα ούτε οπλοφορώ δεν ανήκα ούτε ανήκω σε καμία οργάνωση."

Για τον ίδιο ήταν δύσκολο να ανακόψει την πορεία των πραγμάτων και των σχεδιασμών σε βάρος του.

Το γάζωμα του αυτοκινήτου του Μ. Πρέκα το '87 από ένοπλους αστυνομικούς νομίζοντας πως ήταν ο Μπαλάφας αποδεικνύει το μέγεθος απειλής της ζωής του. Η πρόθεση του να καταθέσει στον ανακριτή το '88 ανατρέποντας την πορεία που είχε πάρει η υπόθεση του, ακυρώνεται όταν οι ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας σκόπευαν να τον απαγάγουν έτσι και εμφανιζόταν στην Ευελπίδων, καταδεικνύοντας το μέγεθος των σχεδιασμών τους.

Ο καταζητούμενος επώνυμος τρομοκράτης και ο συνεχώς τροφοδοτούμενος μύθος του ήταν μια αναγκαιότητα για τους μηχανισμούς καταστολής.

Ήταν ο επιδεικνυόμενος στόχος της πίεσης που δεχόταν η κυβέρνηση στον τομέα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας από τις ΗΠΑ και ένας αναγκαίος και υπαρκτός λόγος της ανάμιξης και συνεργασίας των Αμερικανών στις εσωτερικές υποθέσεις της χώρας.

Ήταν όμως και ένας αναγκαίος λόγος για το μακροχρόνιο σχεδιασμό της κατασταλτικής πολιτικής στο εσωτερικό. Πέρα από τις εφήμερες αποτυχίες και άλλοθι ή μικροπολιτικές αντιπαλοότητες η αναγκαιότητα ύπαρξης ενός επώνυμου καταζητούμενου τρομοκράτη εξυπηρέτησε και κάτι άλλο. Μέσα σ' αυτό το κλίμα και σ' αυτό το πεδίο μαθήτευσαν και ασκήθηκαν τα σημαντικότερα σημερινά στελέχη της αντιτρομοκρατικής και άλλων υπηρεσιών.

Το ότι δεν συνέλαβαν το '92 τον περιβόητο τρομοκράτη εν δράση αλλά άοπλο και χωρίς αντίσταση και με ένα κουτί γλυκά στο χέρι, μόνο στο θεαματικό επίπεδο τους ενόχλησε, ή ότι δεν μπόρεσαν να στήσουν μια σκευωρία που να μπορούν να αποδείξουν ή να επιδεικνύουν σ' όλη την προηγούμενη περίοδο μόνο στο πεδίο της πρόσκαιρης αποτελεσματικότητας και αναξιοπιστίας τους ενόχλησε.

Ήταν όμως αρκετά για να κατανοήσουν σε αρκετό βάθος τα κινήματα ή τους χώρους αντίστασης την υφή και το περιεχόμενο των κινήσεων αλληλεγγύης καθώς και το πλέγμα των σχέσεων που αναπτύσσεται που μέχρι τότε μόνο θεωρητικά προσέγγιζαν και με παραδείγματα από το εξωτερικό. Αν σήμερα μιλάμε για ποιοτική αναβάθμιση της καταστολής σε ένα μεγάλο βαθμό οφείλεται στις επιλογές τις επιδιώξεις και τους στόχους αυτής της περιόδου. Δεν θα ήταν υπερβολή να ειπωθεί ότι σήμερα υπάρχει μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα από την μεριά των μηχανισμών σε επίπεδο θεάματος κυρίως παρά ουσίας. Με αυτό το τρόπο όμως θα πρέπει να είναι κατανοητό για μας σήμερα το περιεχόμενο κι οι στόχοι της ανά περιόδου έκφρασης της καταστολής ή μη καταστολής. Δεν μπορούμε να είμαστε και να συνεχίσουμε να αποτελούμε το πεδίο πειραματισμών των διάφορων κατασταλτικών πολιτικών.

Η περιπέτεια συνεχίζεται

Η παταγώδης κατάρρευση του μύθου που είχαν δημιουργήσει μετά τη σύλληψη του Γ. Μπαλάφα τοποθετεί την υπόθεση στις πραγματικές διαστάσεις της. Η αθώωση από το μικτό ορκωτό κακούργιοδικείο το '94 με πάνω από 20 κατηγορίες δικαιώνει τόσο τον ίδιο που από την πρώτη στιγμή της σύλληψης του με βεβαιότητα και σιγουριά έλεγε πως η αλήθεια θα λάμψει όσο και το κίνημα αλληλεγγύης που είχε καταδείξει τους σκοπούς της διόγκωσης του μύθου του τρομοκράτη.

Η απόφαση αυτή όμως προκάλεσε σοβαρούς τριγμούς στους μηχανισμούς και στους κύκλους των δικαστικών αρνούμενοι να πιστέψουν με προφανής σκοπιμότητες πως ο Γ. Μπαλάφας ήταν ένας έντεχνα και χρόνιος καλλιεργημένος μύθος. Οι αναφορές και πιέσεις των Αμερικανών έντονες και ασφυκτικές. Η υπόθεση του Γ. Μπαλάφα μετά την αστυνομική περιπέτεια της προηγούμενης φάσης μπαίνει τώρα σε μια δικαστική οδόσεια. Είναι η σειρά της δικαιοσύνης να μαθητεύσει και να ασκηθεί σ' αυτό το πεδίο. Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση του Κόκκινου, που μιλάει για απουσία νομοθετικών ρυθμίσεων για αυτές τις περιπτώσεις, όταν προσπαθούσαν να βρουν προσκόμματα για τη μη απελευθέρωση του Γ. Μπαλάφα μετά την αθωωτική απόφαση του δικαστηρίου.

Έτσι μ' ένα δικαστικό πραξικόπημα και με σαφείς οδηγίες των Αμερικανών ο Γ. Μπαλάφας καταδικάστηκε το 1995 σε φυλάκιση 10 χρόνων για τη γιάφκα Καλαμά που από το '88 είχε αποδειχτεί ότι ήταν κατασκευασμένη από την αστυνομία. Είναι φανερό πως θέλουν το Γ. Μπαλάφα στη φυλακή όπως ήθελαν έναν καταζητούμενο τρομοκράτη.

Στις 6 Νοέμβρη έχει οριστεί η έφεση του Γιώργου Μπαλάφα κατά της 10ετούς καταδίκης.

Η απαίτηση της άμεσης απελευθέρωσης του ξεπερνάει την προσωπική διάσταση της υπόθεσης. Είναι πολιτική επιλογή και αγώνας ενάντια στη δικαστική εξουσία μέσα από δικαστικές αποφάσεις πραξικοπηματικού χαρακτήρα νομιμοποιεί τις επιλογές και τις κατασταλτικές της μεθοδεύσεις. Είναι αγώνας ενάντια στον ολοκληρωτικό λόγο της εξουσίας. Η άμεση απελευθέρωση του Γιώργου Μπαλάφα εναντιώνεται στην ανάμιξη των Αμερικανών στην ελληνική κοινωνία. Γιατί αν η εξουσία και οι κρατικοί μηχανισμοί ακολουθούν τι αμερικανικές παραίνεσης και οδηγίες και ρυθμίζουν τις διακρατικές της σχέσεις η ελληνική κοινωνία ή τουλάχιστον τα πιο ευαίσθητα και ριζοσπαστικά κομμάτια της δεν μπορούν να ανεχτούν τη ρύθμιση δικών τους υποθέσεων απ' τους αμερικανούς και ντόπιους εκφραστές τους. Η άμεση απελευθέρωση του Γ. Μπαλάφα μπορεί να είναι αποτέλεσμα ενός δυναμικού και μαζικού κινήματος αλληλεγγύης ικανού να ανατρέψει τους τρέχον συσχετισμούς και οδιπραγμάτευτα να επιτύχει όχι μόνο την απελευθέρωση του αλλά να διαμορφώσει τις επιλογές του έτσι ώστε να ανακόψει νέες μεθοδεύσεις και να παραμείνει κίνημα αντίστασης στις νέες επιλογές της κυριαρχίας έτσι όπως εκφράζονται από την σημερινή κυβέρνηση.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΛΑΦΑ

Γ.Κ.

- Την Τρίτη 5/11 η Αναρχική Συγκρότηση Νέων καλεί σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στο Γ. Μπαλάφα και ενάντια στην Κρατική καταστολή στις 6 μ.μ. στα Προπύλαια.

- Την Τετάρτη, 6 Νοεμβρίου, στις 9 π.μ., θα εκδικαστεί στην δικαστική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού η έφεση του Γιώργου Μπαλάφα στη δεκάχρονη καταδίκη του για τα δήθεν ευρήματα της αποθήκης της οδού Καλαμά. Η υπόθεση αυτή εκδικάστηκε για πρώτη φορά το 1988 με κατηγορούμενους τους Β. Βογιατζή και Γ. Μπουκουβάλα, οι οποίοι και αθωώθηκαν. Επτά χρόνια αργότερα ο Γ. Μπαλάφας εισαγάγεται σε δίκη με τις ίδιες κατηγορίες και καταδικάζεται.

Η καταδίκη του ήταν αποτέλεσμα συγκεκριμένων μεθοδεύσεων και δικαστικών μηχανισμών καθ' υπαγόρευση των ελληνικών διωκτικών αρχών και των αμερικανικής κυριαρχίας και της καταστολής. Με αυτή την έννοια εκτός από εξαιρετικά πολύτιμη είναι εξίσου αναγκαία και επείγουσα.

Όλοι στη δικαστική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού.
Λευτεριά τώρα στον Γιώργο Μπαλάφα

Για να φτιάξουν "καλύτερο" το κλίμα, έγραψαν ότι είμαι εκτελεστής, σκληρός και αδιάτακτος και άλλα παρόμοια. Με όλα αυτά τα κατευθυνόμενα ψέματα και τη λάσπη (που είμαι σίγουρος ότι δεν θα σταματήσει εδώ) καλλιεργούν τέτοιο κλίμα, ώστε να φανεί φυσολογικό το να εκτελεστεί ο "ένοχος" στο δρόμο, από κάποια "ομάδα ειδικών δυνάμεων" ή να κλειστεί προφυλακισμένος 18 μήνες στον Κορυδαλλό. Μετά, ανάλογα με το πολιτικό κλίμα ή τον βγάσουν πανηγυρικά (και οι ίδιοι οι λαοπολόγοι ξεδιάντροπα πανηγυρίζουν) ή για να μη φανούν ηλίθιοι, που αναπία τον κρατούσαν, τον κλείνουν μέσα όσα ακόμα χρόνια θέλουν, με μια καταδίκη. Τέτοιες περιπτώσεις, πρόσφατες ή παλιότερες, είναι γνωστές, για όσους έχουν τα μάτια ανοιχτά, ακόμα.

Και οι δυο μονομάχοι, στις πρόσφατες εκλογές, προσπάθησαν να εκμεταλλευθούν το αίμα του Γκύζη, για να αυξήσουν τα ποσοστά τους. Κι απ' τις δυο πλευρές, οι εφημερίδες, συναγωνίστηκαν, ποια θα εφεύρει το εντυπωσιακότερο ψεύδος, να επιρρίψει, στους ανήμπορους να προστατευθούν, κάτω απ' αυτή την πίεση, αποδιονομιαίους τράγους. Τους καταζητούμενους και χαρακτηριζόμενους από την αστυνομία "ληστές και τρομοκράτες".

Τον τελευταίο καιρό, η αστυνομία έχει εισβάλλει, με προτεταμένα αυτόματα σε διάφορα σπίτια -και στο δικό μου- σπάζοντας, καταστρέφοντας και αρπάζοντας προσωπικά είδη, αδιαφορώντας δε για το σπινταλισμό των προσώπων αυτών στο γεγονότο και κοινωνικό τους περίγυρο. Επίσης, συλλαμβάνει και κατακρατεί παράνομα, όποτε θέλει, γνωστά μου άτομα και υπό την πίεση πάσης φύσεως απειλών, προσπαθεί να αποσπάσει καταθέσεις, που μ' αυτές θα στηρίξει κατηγορία εναντίον μου. Αυτά όλα δίχως παρουσία διατηγόρου.

Μετά τα παραπάνω, είναι προφανές, γιατί "κρύπτομαι επιμελώς". Δε θεωρώ έγκλημα την ιδεολογική μου τοποθέτηση ή το ότι γνώριζα το Χρήστο Τσουτσουβή. ΔΕΝ ΟΠΛΟΦΟΡΟΥΣΑ ΠΟΤΕ, ΟΥΤΕ ΟΠΛΟΦΟΡΩ ΤΩΡΑ. Θεωρώ, ότι η ζωή μου κινδυνεύει, μετά την προγραφή μου από την αστυνομία και τον προσκεείμενο της τύπο. Τους καθιστώ υπεύθυνους αν μια μέρα βρεθώ εκτελεσμένος απ' την αστυνομία. Ένα όπλο στο χέρι, πάντα μπορούν να μου το βάλουν. Μην ξεχνάμε το δολοφονημένο Σπυρόπουλο, στην Καλλιθέα, το γιατρό Τσιρώνη στο Φάληρο και όχι μόνο αυτούς.

Γιώργος Μπαλάφας

Από την πρώτη επιστολή του Γ. Μπαλάφα, "ΤΙΟΝΤΙΚΑ" 14 Ιουνίου 1985

ΑΠΡΟΣΩΠΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ:

Η νέα μορφή πολιτικής καταπίεσης

στημένων νομικών διαδικασιών εξαπλίας της δραστηρικής συρρίκνωσης των δικαιωμάτων του κατηγορούμενου - μάρτυρες και αποδεικτικά στοιχεία κρατούνται μυστικά από τον κατηγορούμενο και τον συνήγορο του, καθιστώντας την υπεράσπιση του (έρευνα, αντίκρουση στοιχείων ή μαρτύριων) ουσιαστικά αδύνατη. Οι περιπτώσεις της Κολομβίας και του Περού είναι μοναδικές, όπου οι ΕΠΑ και οι τοπικές κυβερνήσεις χρησιμοποιούν τις "εδικές συνθήκες" = τρομοκρατία από εμπόρους ναρκωτικών ή αντάρτες, σε δικαιολογία γι' αυτές τις δρακόντειες ρυθμίσεις που θα ταίριαζαν περισσότερο σε μια ολοκληρωτική κοινωνία, παρά στη "δημοκρατία" - υπόδειγμα της Κολομβίας.

Στην Κολομβία, το Περού και το Μεξικό υπάρχει μακροχρόνια κοινωνική και πολιτική αναταραχή, και η "απρόσωπη δικαιοσύνη" αποτελεί ένα νέο εργαλείο πολιτικής καταπίεσης, που δε στρέφεται ενάντια στους βαρόνους των ναρκωτικών ή

τους αντάρτες, αλλά σε μια κοινωνία που ορθώνει το ανάστημά της. Στην Κολομβία, συγκεκριμένα, χρησιμοποιείται ενάντια στο τρίτο κόμμα, γνωστή ως Πατριωτική Ένωση, καθώς και τους συνδικαλιστές (εργαζόμενους στις τηλεπικοινωνίες).

Στο Περού, η πρόσφατη υπόθεση της Λόρι Μπέρενσον, μια βορειοαμερικανίδα που καταδικάστηκε σε ισόβια για "τρομοκρατία", είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου της εφαρμογής της "απρόσωπης δικαιοσύνης" στη χώρα. Οι ΕΠΑ προσπάθησαν να εγκαθιδρύσουν την "απρόσωπη δικαιοσύνη" και στο Ελ Σαλβαδόρ, το 1995, αλλά συνάντησαν έντονη αποδοκιμασία.

Στο Μεξικό, η εξέγερση στην Τσιάπας και η κατάρρευση της παραδοσιακής πολιτικής τάξης, προκάλεσαν κρατική καταπίεση, με εμφανή τα στοιχεία της "απρόσωπης δικαιοσύνης". Και στις ΕΠΑ, παρατηρούμε ότι η ίδια δικαιολογία "να σταματήσουμε τους εμπόρους ναρκωτικών" ή "να πιάσουμε τους τρο-

μοκράτες πριν την επόμενη βόμβα", χρησιμοποιείται για να δευκολυνθεί η εισαγωγή χαρακτηριστικών "απρόσωπης δικαιοσύνης" στο νομικό σύστημα των ΕΠΑ.

Αυτή η Συνδιάσκεψη θα είναι η πρώτη ευκαιρία να συναντηθούν τόσο οι διανοούμενοι όσο κι οι ακτιβιστές, να συζητήσουν για την τρέχουσα κατάσταση, και να οργανώσουν την έρευνα και τη δράση. Πληροφορίες για συμμετοχή στο Colombia Support Network.

Κεντρικός ομιλητής: Νόαμ Τσάμσκω

Εισηγητές από Κολομβία, Μεξικό και Περού.

Εισηγητές από ΕΠΑ: πρόκειται να ορισθούν

Αρχικοί Συνδιοργανωτές: Latin American & Ibo American Studies Program, VW-Madison, περιοδικό The Progressive, Colombia Support Network, Dane County - Apartads Sister Communities Project, Wisconsin Interfaith Committee on Latin America

Colombia Support Network
P. O. Box 1505
Madison, WI 53701
E-mail: csn@igc.arc.org.

A-infos

Ο Claude Guillon σε δίκη

Οι παρισινές αστυνομικές δυνάμεις πραγματοποίησαν εκτεταμένη επιχείρηση εκφοβισμού στις 28 Αυγούστου στις συνοικίες της Belleville και του Menilmontant, μετά το τέλος ειρηνικής διαδήλωσης συμπαράστασης στους "μετανάστες χωρίς χαρτιά" (χωρίς άδεια παραμονής). Για αρκετές ώρες χτυπούσαν περαστικούς, συνελάμβαναν πελάτες στο εσωτερικό των καφέ, τρομοκρατούσαν κατοίκους. Μεταξύ αυτών συνελάβαν το γνωστό συγγραφέα C. Guillon, -ο οποίος λίγες ώρες πριν είχε συμμετάσχει στη διαδήλωση- τον τραυμάτισαν στο κεφάλι και τον παράπεμφαν σε δίκη που αναμένεται να πραγματοποιηθεί στις 23 Οκτώβρη, με την κατηγορία της "πρόκλησης βίαιων ταραχών" και της "στάσης".

Οι αλληγορικότητες "συμπαράστασης στους μετανάστες χωρίς χαρτιά" έχουν εκδηλώσει την αλληλεγγύη τους, ενώ η απόφαση αναμένεται για τις 30 Οκτώβρη.

European Counter Network

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ PONTELUNGO ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Σαραντά μέρες μετά το ξεκίνημα της επιχείρησης Pontelungo (Αλφα #65, 28/9/96) και η κατάσταση στην Ιταλία γίνεται όλο και χειρότερη. Αντιμετωπίζουμε το μεγαλύτερο κύμα καταπίεσης των τελευταίων 10 χρόνων.

Από τα 29 εντάλματα που τελικά εκδόθηκαν (μετά από πολλές έρευνες, προσαγωγές και ανακρίσεις), έχουν συλληφθεί 21 άτομα. Ένα από αυτά αφέθηκε ελεύθερο μέχρι να γίνει η δίκη, ενώ οι υπόλοιποι κρατούνται. Στις 14/10 ο S. Gugliara ξεκίνησε απεργία πείνας, εκφράζοντας την αντίθεση του στο σημερινό κατηγορητήριο και αφού συμβουλευτεί τους συντρόφους του να μην ακολουθήσουν το παράδειγμα του, ζητάει "να μην κριθεί η απόφαση μου με ανθρωπιστική διάθεση μέσα στα δημοκρατικά πλαίσια, αλλά σαν ένας αγώνας του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία και τα ψέματά της".

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης γίνονται σ' ολόκληρη την Ιταλία. Η καταστολή σήμερα ενάντια στους αναρχικούς προαναγγέλλει την καταστολή του αύριο ενάντια σε κάθε κοινωνική αντίσταση.

Tactical Media Crew
Ρώμη

ΑΙΤΗ

Συγκάλυψη εγκλημάτων από ΗΠΑ

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ παρεμποδίζει τις προσπάθειες της δημοκρατικής Αιτής να τιμωρήσει υπεύθυνους παραβίασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας. Στα τρία χρόνια που ο στρατός βρισκόταν στην εξουσία χιλιάδες ανθρωποι δολοφονήθηκαν και πολλοί περισσότεροι συνελήφθησαν και βασανίστηκαν, είτε από το στρατό, είτε από την παρακρατική οργάνωση FRAPH.

Η ανθρωπιστική οργάνωση Human Rights Watch/American, που εδρεύει στη Νέα Υόρκη, σε αναφορά της για την Αιτή, καλεί την αμερικανική κυβέρνηση να εκδώσει αμέσως τον ηγέτη της FRAPH, που βρίσκεται στο έδαφος της, και να επιστρέψει το αρχαικό υλικό του Αιτινού στρατού, που κατάσχεσε μετά την εισβολή και ανατροπή της δικτατορίας, το Σεπτέμβριο του 1994. Επίσης, ζητά να διεξαχθεί επίσημη έρευνα για την ανάμειξη της CIA και της DEA στις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Αιτή.

Κατά την επέμβαση του αμερικανικού στρατού στην Αιτή, κατασχέθηκαν περίπου 160.000 σελίδες εγγράφων από το αρχηγείο του Αιτινού στρατού και της FRAPH. Η Ουάσινγκτον, αν και παραδέχεται πως το κατασχθέν υλικό αποτελεί περιουσία της Αιτής, αρνείται να το επιστρέψει αν δεν γίνουν αποδεκτοί κάποιοι όροι της, ανάμεσα στους οποίους το δικαίωμα της να διαγράψει τα ονόματα υπακόων των ΗΠΑ που αναφέρονται στα έγγραφα. Σαν δικαιολογία προβάλλει την προστασία της ιδιωτικής ζωής των αμερικανών, είναι όμως προφανές πως σκοπός της είναι να συγκάλυψει την ανάμειξη πρακτόρων της στα πολιτικά εγκλήματα της δικτατορίας.

Παρόμοια κίνητρα φαίνεται ότι κρύβονται και πίσω από την άρνηση των ΗΠΑ να εκδώσουν στην Αιτή τον Emmanuel Constant, ιδρυτή και ηγέτη της FRAPH. Ο Constant δέφυγε στις ΗΠΑ το Δεκέμβριο του 1994. Τον επόμενο χρόνο συνελήφθη στη Νέα Υόρκη και κρίθηκε από τις υπηρεσίες μετανάστευσης ότι πρέπει να απελευθερωθεί. Παράλληλα, η Αιτή ζήτησε επίσημα την έκδοση του για κατηγορίες φόνων και βασανισμών. Την ίδια εποχή δημοσιεύτηκαν στον Τύπο των ΗΠΑ πληροφορίες για τις σχέσεις του Constant με τις υπηρεσίες πληροφοριών των ΗΠΑ, οι οποίες τον παρότρυναν να ιδρύσει τη FRAPH το 1993, ενώ ο ίδιος παραδέχτηκε σε συνέντευξη ότι πληρωνόταν από τη CIA.

Τελικά, φέτος τον Ιούνη, η κυβέρνηση Κλίντον άφησε τον Constant ελεύθερο και του έδωσε άδεια εργασίας, με τους όρους να παρουσιάζεται κάθε εβδομάδα στην υπηρεσία μετανάστευσης και να μην αναφερθεί δημόσια σχετικά με τις προηγούμενες δραστηριότητες του. Επίσης, του δόθηκε η δυνατότητα, αν απελευθερωθεί, να πάει σε άλλη χώρα, και όχι την Αιτή.

Το σκεπτικό της απόφασης ήταν ότι πιθανή απελευθέρωση του Constant στην Αιτή θα συνέβαλλε στη πολιτική "αστάθεια και ανασφάλεια", καθώς και ότι οι δικαστικές αρχές της Αιτής δεν ήταν σε θέση να χειριστούν την υπόθεση, παρά τις υποσχέσεις του προέδρου Preval και του υπουργού Δικαιοσύνης Antoine για δίκαιη δίκη.

Στο μεγαλύτερο μέρος της τελευταίας δεκαετίας, η κυβέρνηση των ΗΠΑ ακολουθούσε μια στρατηγική υποστήριξης αυτών των δυνάμεων που καταπίεζαν με σκληρότητα τις δημοκρατικές επιθυμίες του Αιτινού λαού" καταλύει η ανακοίνωση της Human Rights Watch/Americans. Εχει λοιπόν κάθε λόγο να εμποδίζει τη διαλεύκανση των πολιτικών εγκλημάτων της δικτατορίας που ανέτρεφε, όταν δεν της ήταν πια χρήσιμη.

Ληψία στη Σουηδία

Περισσότεροι από τέσσερις χιλιάδες άνθρωποι, κυρίως άνεργοι, συμμετείχαν σε πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στη συνεχιζόμενη πολιτική ληψίας της σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης, στη Στοχόλμη, της περασμένη Πέμπτη, ενώ, δύο μέρες νωρίτερα, είχε πραγματοποιηθεί παρόμοια συγκέντρωση με συμμετοχή 1500 ατόμων στην πόλη Skelleftea.

Οι εκδηλώσεις αυτές ήταν αποτέλεσμα της ολοένα αυξανόμενης δυσφορίας των εργαζομένων στη Σουηδία, για τη "δεξιά στροφή" των σοσιαλδημοκρατών, που θεωρούνταν φιλική προς αυτούς και εξακολουθούν να ασκούν μεγάλη επιρροή στα συνδικάτα. Οι κυβερνητικές επιλογές όμως, που έχουν σα στόχο την εκπλήρωση των κριτηρίων για την ένταξη στο ενιαίο ευρωπαϊκό νόμισμα έχουν καταφέρει σοβαρά πλήγματα στο, άλλοτε περίφημο, "σοσιαλδημοκρατικό μοντέλο" κοινωνικής πρόνοιας.

Περισσότεροι από 700.000 Σουηδοί, που αντιπροσωπεύουν το 14% του εργατικού δυναμικού, δεν έχουν σταθερή δουλειά, ενώ ταυτόχρονα έχουν περικοπεί δραστικά τα επιδόματα ανεργίας και η κοινωνική ασφάλιση, με αποτέλεσμα οξύ κοινωνικό πρόβλημα, σε μια χώρα τελείως ασυνήθιστη σε τέτοιες καταστάσεις.

Απεργία πείνας σε φυλακές στην Chiapas

Ελεύθεροι επτά από τους συλληφθέντες υποταγμένους Ζαπατίστας

Εδώ και τρεις εβδομάδες, ινδιάνοι και άλλοι χωρικοί που κρατούνται στις φυλακές Cerro Hueco της Chiapas πραγματοποιούν απεργία πείνας με αίτημα την απελευθέρωσή τους. Στην απεργία πείνας συμμετέχουν και μέλη των οικογενειών τους. Οι Ζαπατίστας με ανακοίνωσή τους, δήλωσαν πως "η απόληψη που θα λάβουν στο αίτημά τους, θα απευθύνεται και προς τον EZLN".

Στο μεταξύ, επτά από τα άτομα που είχαν συλληφθεί κατά την κυβερνητική επίθεση του Φλεβάρη του 1985, έχουν πλέον αποφυλακισθεί, καθώς στη δίκη τους που έγινε στις 24 Οκτώβρη καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης από 1 χρόνο και 8 μήνες έως 4 χρόνια και 11 μήνες. Πέντε από τους συλληφθέντες αποφυλακίστηκαν απέναντι, μια και είχαν ήδη καλύψει την ποινή στην οποία καταδικάστηκαν με το χρόνο της προφυλάκισής τους, ενώ οι υπόλοιποι δύο θα αντικαταστήσουν το υπόλοιπο της ποινής τους με "επιπλέον για την κοινότητα εργασία". Οι κατηγορίες που αντιμετώπιζαν ήταν κατοχή οπλοστασίου και κατασκευή φυσιγγίων.

Εκτός από τους επτά που απελευθερώθηκαν συνεχίζουν να κρατούνται εννέα ακόμα άτομα που κατηγορούνται για τρομοκρατία, εξέγερση, κατοχή στρατιωτικού οπλισμού, σύσταση εγκληματικής οργάνωσης και συμμετοχή στον EZLN.

Το Κέντρο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων "Miguel Augustin Pro Juarez" A.C. ζητά την αποστολή μηνυμάτων διαμαρτυρίας για τους απεργούς πείνας της Chiapas και τους συλληφθέντες υποταγμένους Ζαπατίστας στα fax του προέδρου του Μεξικό Ernesto Zedillo, που είναι τα ακόλουθα: 00525-5158005, 00525-5165762 και 00525-2772376.

Ζητά επίσης να στέλνονται αντίγραφα των μηνυμάτων διαμαρτυρίας στο Κέντρο στις ακόλουθες διευθύνσεις: fax: 00525-2087547, E-mail: procdh@lanela.apc.org

Ομάδα αλληλεγγύης στην Εξέγερση των Ζαπατίστας, Θεσ/νίκη, 31 Οκτώβρη 1996

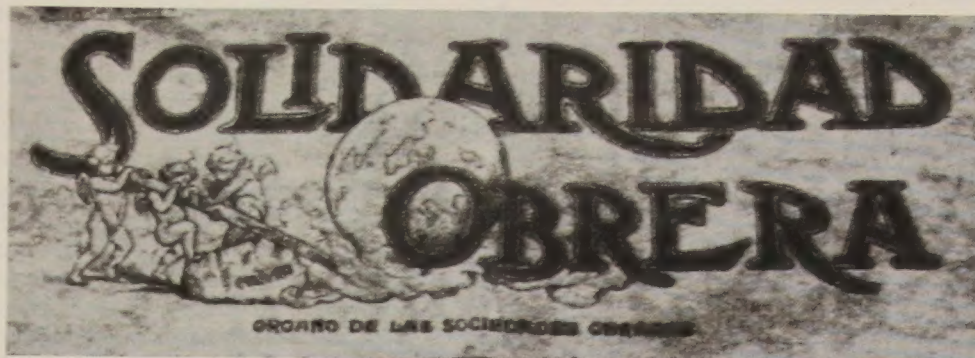
Η προϊστορία

Τον Αύγουστο του 1907, στη Βαρκελώνη, ιδρύθηκε η εργατική ομοσπονδία "Solidaridad Obrera" (Εργατική Αλληλεγγύη), ως συνένωση διαφόρων εργατικών ενώσεων με αυτόνομο χαρακτήρα, που διατηρούσαν τις αρχές του αναρχικού τμήματος της 1ης Διεθνούς. Κάτω από τις συνθήκες άγριας καταστολής της εποχής, η διακήρυξη αρχών της "Solidaridad Obrera" είχε ένα προσεχτικό ύφος, που όμως ξεκαθάριζε ότι στόχευε στην οργάνωση των εργατών σε παραγωγικούς κλάδους, τοπικές ομαδοποιήσεις, εθνικές ομοσπονδίες και τέλος σε μια "Διεθνή Συνομοσπονδία Εργασίας", που θα πραγματοποιούσε την αντικατάσταση του καπιταλιστικού καθεστώτος από "μια εργατική οργάνωση, μετασχηματισμένη σε ένα κοινωνικό καθεστώς της εργασίας". Μια συγκαλυμμένη διατύπωση, που αναμφίβολα εμπεριείχε τον επαναστατικό χαρακτήρα της μετέπειτα CNT. Η τοπική ομοσπονδία "Solidaridad Obrera" της Βαρκελώνης σύντομα επεκτάθηκε σε ολόκληρη την Καταλωνία, γεγονός που επισημοποιήθηκε στο εργάτικο συνέδριο του Σεπτεμβρίου του 1908. Η ίδρυση της "Solidaridad Obrera" ενέπνευσε ανάλογες οργανωτικές προσπάθειες σε άλλες περιοχές της Ισπανίας, όπως στην Εστρεμαδούρα, όπου στα τέλη του 1907 ιδρύθηκε μια τοπική ομοσπονδία στα πρότυπα της αντίστοιχης της Καταλωνίας. Να σημειωθεί ότι από την ίδια χρονιά, η τοπική εργατική ομοσπονδία της Καταλωνίας εξέδιδε και την εφημερίδα "Solidaridad Obrera", που μέχρι σήμερα συνεχίζει να είναι μια από τις κύριες φωνές του μαχητικού αναρχοσυνδικαλισμού.

Το ιδρυτικό συνέδριο της CNT

Η κινητικότητα των αναρχοσυνδικαλιστών στην Καταλωνία, όπως ήδη είπαμε, ενέπνευσε ανάλογες προσπάθειες σε ολόκληρη την Ισπανία. Σύντομα η "Solidaridad Obrera" απέκτησε επι-

Η ίδρυση της CNT

φές με την ομοσπονδία της Εστρεμαδούρα που προαναφέραμε, αλλά και με αντίστοιχα οργανωτικά σχήματα στη Σαραγόσα, τη Χιχόν, τη Γρανάδα, τον Κάδικα, τη Χαέν, την Κόρδοβα και την Κορούνα.

Ως συνέπεια της ανάπτυξης αυτών των επαφών, η "Solidaridad Obrera" συγκάλεσε ένα συνέδριο, από τις 30 Οκτώβρη ως την 1η Νοέμβρη του 1910, στην αίθουσα των Καλών Τεχνών, στη Βαρκελώνη.

Το συνέδριο είχε ως θεματολογία τα ακόλουθα πέντε σημεία:

- Αν θα έπρεπε η "Solidaridad Obrera" να μετασχηματισθεί σε πανεθνική οργάνωση
- Γενικά ζητήματα προπαγάνδας και η αναγκαιότητα έκδοσης εφημερίδας
- Πολυσύνθετος συνδικαλισμός βάσης
- Γενική κατεύθυνση και τακτικές
- Ζητήματα διεκδικητικών αγώνων και άμεσης άμυνας

Κατά τη διάρκεια του συνεδρίου ακούστηκαν πολλές διαφορετικές απόψεις, που όμως εκφράστηκαν με τρόπο δημοκρατικό. Μέχρι τότε δεν είχε συζητηθεί η ίδρυση συνδικάτων, κι αυτό παρόλο που το σύνολο των συμμετεχόντων ήταν επιρρεασμένοι από τη γαλλική CGT, που μέχρι εκείνα τα χρόνια ακολουθούσε αναρχοσυνδικαλιστική τακτική και πρόγραμμα. Από ο-

ρισμένους, εκφράστηκαν φόβοι πως η ίδρυση μιας καινούργιας εργατικής οργάνωσης, τη στιγμή που ήδη υπήρχε η UGT (Γενική Ένωση Εργατών, σοσιαλιστικού προσανατολισμού) θα διασπούσε την εργατική τάξη. Το σύνολο σχεδόν του συνεδρίου απάντησε πως η δημιουργία της UGT ήταν αποτέλεσμα της βίαιης διάλυσης από το ισπανικό κράτος της FTRE, της Ομοσπονδίας Εργατών της Ισπανικής Περιοχής, που είχε σχηματιστεί από το ισπανικό τμήμα της 1ης Διεθνούς, με αντιεξουσιαστικό προσανατολισμό. Η "Solidaridad Obrera" τόνισε ότι η πρακτική της άμεσης δράσης είχε υποστηρίχτες και ανάμεσα στα μέλη της UGT και ότι ο χρόνος και η πρακτική θα ήταν οι καλύτεροι κριτές των διαφορετικών μεθόδων ανάμεσα στις οργανώσεις της εργατικής τάξης, καθορίζοντας το είδος των μεταξύ τους σχέσεων. Οι εκπρόσωποι των εργατικών ενώσεων από τις Αστουρίες πάντως, τόνισαν ότι η UGT δεν ικανοποιούσε τις προσδοκίες των εργατών. Στο τέλος, αποφασίστηκε σχεδόν ομόφωνα η ίδρυση της CNT, δηλαδή της Confederación Nacional de Trabajo (Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργασίας).

Το συνέδριο αποφασίσει ότι σε πρώτη φάση όργανο της νέας εργατικής οργάνωσης θα ήταν η εφημερίδα "Solidaridad Obrera", προ-

σβέτοντας ότι πρέπει να καταβληθούν έντονες προσπάθειες προπαγάνδας αλλά και εκπαίδευσης "σύμφωνα με τις ορθολογικές κατακτήσεις της σύγχρονης επιστήμης".

Διευκρινίστηκε ότι ο συνδικαλισμός δε αποτελεί αυτοσκοπό, αλλά μέσο αγώνα και αντίστασης, στα πλαίσια των συγκρούσεων που δημιουργούνται από την ύπαρξη ανταγωνιστικών τάξεων. Ως στόχος καθορίστηκε η πλήρης απελευθέρωση των τάξεων των εκμεταλλευόμενων και η διεύθυνση της παραγωγής.

Υιοθετήθηκε το παλιό σύνθημα της 1ης Διεθνούς, πως "η χειραφέτηση των εργατών πρέπει να είναι έργο των ίδιων των εργατών" και έγινε ειδική αναφορά στους πολιτικούς, που εκμεταλλεύονται τους εργατικούς αγώνες για προσωπικά τους ωφέλη.

Το συνέδριο αποφάσισε τη διεκδίκηση του οχτώωρου, καθώς και της καθιέρωσης υποχρεωτικού ελάχιστου μισθού.

Αποφασίστηκε επίσης η υπεράσπιση της τακτικής της άμεσης δράσης και της επαναστατικής γενικής απεργίας. Ως προς την τελευταία, ειπώθηκε ότι έχει νόημα μόνο αν είναι πραγματικά επαναστατική και σε πανεθνική κλίμακα: "Η γενική απεργία, για να έχει επιτυχία, πρέπει να τεθεί σε πρακτική όταν οι ομόσπονδο ενωμένοι στη CNT εργάτες θα είναι έτοιμοι για να φέρουν σε πέρας την αλλαγή των σημερινών άθλων συνθηκών".

Το συνέδριο τόνισε πως η νέα οργάνωση πρέπει να είναι αλληλέγγυα σε οποιονδήποτε υφίσταται την καταπίεση και τη βία της κυβέρνησης και ότι η αντίδρασή της δεν θα είναι τα δόκρυα ή η φραστική αντιπαράθεση, αλλά μια αποφασισμένη δράση της οργάνωσης, ανάλογη με τη βαρύτητα των συνθηκών.

Η νέα οργάνωση, στους έξι πρώτους μήνες της ύπαρξής της, ενεπλάκηκε σε εργατικούς αγώνες στη Μαδρίτη, το Μπιλμπάο, τη Σεβίλλη, το Χερέθ ντε λα Φροντέρα, τη Σόρια, τη Μάλαγα, την Ταράσσα και τη Σαραγόσα. Μια δυναμική αρχή, που προμήνυε τα επαναστατικά γεγονότα που θα ακολουθούσαν...

Νέστορας Μαχνό: ένας αναρχικός στην Ουκρανία

Ο αγρότης Νέστορας Ιβάνοβιτς Μαχνό γεννήθηκε στις 27 Οκτώβρη του 1898, στο χωριό Γκιουλάι-Πολέ της επαρχίας Αικατερίνοσλαβ της Ουκρανίας. Παιδί μιας πολύ φτωχής οικογένειας, ορφανός από πατέρα σε πολύ μικρή ηλικία, αναγκάστηκε να ασχιστεί να δουλεύει από τα επτά του χρόνια. Στην επανέσταση του 1905 ήταν 17 χρονών, γεμάτος ενθουσιασμό και αποφασισμένος να αφοσιωθεί στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Μετά από μερικές επαφές με πολιτικές οργανώσεις, αποφάσισε να ενταχθεί στο ρεύμα των αναρχοκομμουνιστών. Το 1908 συνελήφθηκε και καταδικάστηκε από τα τσαρικά δικαστήρια σε θάνατο για "αναρχική δραστηριότητα". Εξατίας του νεαρού της ηλικίας του, η ποινή του μετατράπηκε σε ισόβια καταναγκαστικά έργα. Μεταφέρθηκε στις φυλακές Μπουίρκα της Μόσχας, όπου για πρώτη φορά σε μια ζωή συνεχούς σκληρής εργασίας, είχε το χρόνο να μορφωθεί. Έμαθε ρωσική γραμματική, μαθηματικά, λογοτεχνία ιστορία και πολιτική οικονομία. Η ζωή στη φυλακή φυσικά δεν ήταν καθόλου εύκολη. Προσβλήθηκε από φυματίωση, ενώ συχνά οδηγούνταν αλυσσοδεμένος στην απομόνωση για "κακή συμπεριφορά". Μετά από 9 χρόνια φυλάκισης, στις 2 Μάρτη του 1917, ο Μαχνό απελευθερώθηκε, μαζί με τους υπόλοιπους πολιτικούς κρατούμενους, μετά από έφοδο εξεγερμένων προλετάρων. Ο Μαχνό γύρισε αμέσως στο Γκιουλάι-Πολέ, όπου η φήμη του ως του μοναδικού κατοίκου του χωριού που ήταν φυλακισμένος για πολιτική δραστηριότητα κι απελευθερώθηκε από τους επαναστάτες, ενισχύθηκε από την αστείρευτη ενεργητικότητά του. Πρωτοστάτης στην ίδρυση συνδικάτου εργατών γης και στην οργάνωση μιας εργατικής κομ-

μόνας κι ενός τοπικού αγροτικού συμβουλίου. Τον Οκτώβρη του 1917 ήταν πρόεδρος του περιφερειακού αγροτικού συνδικάτου, της γεωργικής επιτροπής, της ένωσης μεταλλουργών και μαραγκών και, τέλος, πρόεδρος του Σοβιέτ Αγροτών-Εργατών του Γκιουλάι-Πολέ. Όταν τα γερμανικά και αυστριακά στρατεύματα που έφτασαν για να βοηθήσουν τους τσαρικούς κατέλαβαν την Ουκρανία, ο Μαχνό επιφορτίστηκε από την επαναστατική επιτροπή του Γκιουλάι-Πολέ με το καθήκον του σχηματισμού ένοπλων ομάδων από επαναστάτες αγρότες κι εργάτες, όπως και πράγματι έκανε. Οι αρχές τον εκδίκηθηκαν καίγοντας το σπίτι της μητέρας του και εκτελώντας τον μεγαλύτερο αδερφό του, που ήταν ανήλικος πολέμου. Τον Ιούνιο του 1918, ο Μαχνό πήγε στη Μόσχα για να συναντηθεί με ορισμένους παλιούς ρώσους αναρχικούς, οι οποίοι όμως αποδείχθηκαν μάλλον αναποφάσιστοι και αδύναμοι, απογοητευτάς τον. Καθώς επέστρεφε στην Ουκρανία, οι μπολσεβίκοι του πρότειναν να διαλέξει μια περιοχή της και να αναλάβει εκεί παράνομη επαναστατική δουλειά για λογαριασμό τους. Ο Μαχνό αρνήθηκε. Φθάνοντας στην Ουκρανία, προχώρησε γρήγορα στο σχηματισμό μιας επαναστατικής στρατιωτικής μονάδας, μια από τις πρώτες διακηρύξεις της οποίας δίνει μια σαφή εικόνα για τον χαρακτήρα της: "Νίκη ή θάνατος! Αυτό είναι το δилημμα που αντιμετωπίζουν οι ουκρανοί εργάτες κι αγρότες αυτή την ιστορική στιγμή. Αλλά δεν μπορεί να πεθάνουμε όλοι γιατί είμαστε αμέτρητοι, είμαστε το ανθρώπινο γένος! Γι' αυτό, θα νικήσουμε. Αλλά δεν θα νικήσουμε για να επαναλάβουμε, τα λάθη των περασμένων χρόνων, για να παραδώσουμε τις τύχες μας στα χέρια νέων αφεντικών".

Στις 30 Σεπτέμβρη του 1918, ο Μαχνό, μαζί με 30 μαχητές, βρέθηκαν περικυκλωμένοι από μονάδες του αυστριακού στρατού, που αριθμούσαν πάνω από χίλιους άντρες. Με μια απελπισμένη όσο και αποφασισμένη επίθεση, οι επαναστάτες κατόρθωσαν να σπάσουν τον κλοιό και να ξεφύγουν. Μετά από αυτό το γεγονός, οι χωρικοί της Ουκρανίας άρχισαν να αποκαλούν το Μαχνό "Μπάτσκο", "αρχηγό". Οι αγριότητες των τσαρικών πύκνωναν τις γραμμές των μαχητών του Μαχνό και σύντομα δημιουργήθηκε μια ολόκληρη στρατιά, που όλοι την αποκαλούσαν "Μαχνοβτοίνα".

Οι στρατηγικές ικανότητες του Μαχνό, που αποδείχτηκε ιδιοφυΐα σε ζητήματα στρατιωτικής τακτικής, αλλά και η τεράστια υποστήριξη του αγροτικού πληθυσμού, οδήγησαν σε μια σειρά από νίκες ενάντια στα αυστριο-γερμανικά στρατεύματα και την τοπική κυβέρνηση. Από το Νοέμβρη του 1918 ως τον Ιούνιο του 1919, ένα μεγάλο μέρος της Ουκρανίας είχε οργανωθεί στις βάσεις του ελευθεριακού κομμουνισμού. Αυτό το γεγονός φυσικά ανησυχούσε τους μπολσεβίκους, που προσπάθησαν να επιτεθούν στη "Μαχνοβτοίνα", γρήγορα όμως κατάλαβαν ότι ήταν υποχρεωμένοι να πραγματοποιήσουν μια, πρόσκαιρη όπως αποδείχτηκε, συμμαχία με του ουκρανούς αναρχικούς, γιατί στο μεταξύ είχαν συγκροτηθεί τα αντεπαναστατικά στρατεύματα των στρατηγών Πετλιούρα, Βράνγκελ και Ντενίκιν, που εμφανίζονταν ιδιαίτερα απειλητικά και οπωσδήποτε ο κόκκινος στρατός δεν μπορούσε να τα αντιμετωπίσει από μόνος του.

Τα επόμενα χρόνια, η "Μαχνοβτοίνα" βρισκόταν τότε αντιμέτωπη με τους αντεπαναστάτες στρατηγούς, βρισκόμενη σε ανικανή ή και συνεργα-

ζόμενη με τον κόκκινο στρατό, και τότε αντιμέτωπη με τους μπολσεβίκους, που δεν είχαν ευκαιρία να διαλύσουν τις αναρχικές κομμούνες της Ουκρανίας. Τον Οκτώβρη του 1920 μάλιστα, υπαγράφηκε ανάμεσα στους μαχνοβίτες και τους μπολσεβίκους, την οποία όμως οι τελευταίοι σύντομα καταπίτησαν, όταν δηλαδή ένωσαν ότι είχαν σταθεροποιήσει την εξουσία τους, ώστε να μπορούν να πραγματοποιήσουν μια συνδυασμένη στρατιωτική επίθεση ενάντια στους αναρχικούς της Ουκρανίας. Η αντίσταση της "Μαχνοβτοίνα" στις τέσσερις στρατιές που απέστειλε εναντίον της ο κόκκινος στρατός κράτησε από το Δεκέμβρη του 1920 μέχρι το καλοκαίρι του 1921. Ο ίδιος ο Μαχνό, βαριά τραυματισμένος, έφυγε από την Ουκρανία στις 28 Αυγούστου του 1921. Μετά από αποτυχημένες προσπάθειες επανόργανωσης του κινήματος, πέθανε αλκοολικός στο Παρίσι, το 1934.

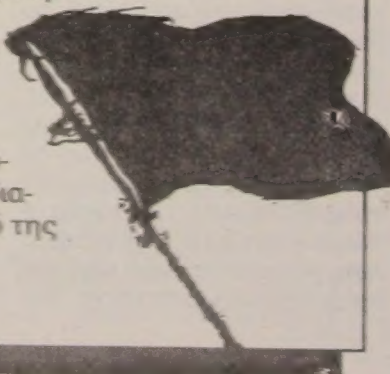

27 ΟΚΤΩΒΡΗ 1898: Γεννιέται ο ουκρανός αναρχικός Νέστορας Μαχνό.

28 ΟΚΤΩΒΡΗ 1920: Πορεία του Μουσσολίνι στη Ρώμη. Οι φασίστες ένα βήμα από τον ολοκληρωτικό έλεγχο της εξουσίας στην Ιταλία.

30 ΟΚΤΩΒΡΗ 1910: Ίδρυση της CNT.

1 ΝΟΕΜΒΡΗ 1864: Δημοσιοποιείται η ιδρυτική διακήρυξη και το καταστατικό της 1ης Διεθνούς.

Το τέλος της κατάπαυσης πυρός του IRA

Το εργατικό κίνημα αλληλεγγύης (WSM), ιρλανδέζικη κομμουνιστική ελευθεριακή συλλογικότητα του Δουβλίνου, με την ευκαιρία της επιστροφής στον ένοπλο αγώνα από τον IRA, κυκλοφόρησε την ακόλουθη δήλωση:

Οι βόμβες που εξερράγησαν στο Λονδίνο το Φεβρουάριο -και για τις οποίες ανέλαβε την ευθύνη ο IRA- σημείωσαν το πραγματικό τέλος της ειρηνευτικής διαδικασίας στην Ιρλανδία, και αυτό το αδιέξοδο δε μπορεί παρά να αποτελεί τραγωδία. Είναι ακόμη πολύ νωρίς για να ξέρουμε εάν πρόκειται για μια οριακή επανάληψη του "ένοπλου αγώνα" του IRA και εάν οι καθεστωτικές παράστρωτικές οργανώσεις θα απαντήσουν (η UDA και η UVF). Ωστόσο, είναι φανερό πως χάθηκε μια σημαντική ευκαιρία. Το εργατικό κίνημα αλληλεγγύης καταδικάζει ανεπιφύλακτα αυτό το γεγονός και εκτιμά πως η ευθύνη της διακοπής της "Ειρηνευτικής διαδικασίας" βαρύνει τη βρετανική κυβέρνηση.

Όταν δεκαοκτώ μήνες πριν, ανακοινώσαν η κατάπαυση πυρός του IRA, ήταν ακόμη αβέβαιο αν θα κατέληγε σε οριστική ειρήνη. Στην τότε "διακήρυξη για την κατάπαυση του πυρός" (7/94) προειδοποιούσαμε πως: "δεν είναι καθόλου σίγουρο πως η βρετανική κυβέρνηση θα πραγματοποιήσει τη δέσμευση της στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Αυτό θα σήμαινε το λιγότερο την άμεση απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων, την τροποποίηση της συνθήκης του 1920 για την κυβέρνηση της Ιρλανδίας -που θα επέτρεπε την ενοποίηση σε περίπτωση υπερψήφισης από την πλειοψηφία των έξι κομητειών και την αποδοχή του Σιν Φέιν στις συναμιλίες. Η Μεγάλη Βρετανία έχει ήδη καταστρέψει στο παρελθόν την πιθανότητα ειρήνευσης, αρνούμενη να τηρήσει τις δεσμεύσεις της".

Και αυτό ακριβώς συνέβη. Παρά την έκφραση καλής θέλησης, για σημαντικό διάστημα, η βρετανική κυβέρνηση απέφυγε με κάθε τρόπο να προχωρήσει σε θέσεις που θα της επέτρεπαν να εκπληρώσει το μίνιμουμ των απαιτήσεων: δεν υπήρξε απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων -στην πραγματικότητα την ίδια εποχή χειροτέρευσαν οι συνθήκες κράτησης των φυλακισμένων στη Μεγάλη Βρετανία- ούτε ουσιαστικής μείωσης του αριθμού των στρατευμάτων που "στάθμευαν" στις έξι κομητείες. Ο Τζων Μέιτζορ ήταν περισσότερο απασχολημένος με την επιβίωση της κυβέρνησης του, παρά με τη διατήρηση της κατάπαυσης του πυρός (Ο Μέιτζορ οφείλει τη παραμονή του στην εξουσία στις ελάχιστες ψήφους των φιλο-ενωτικών βουλευτών που εδρεύουν στο Ουέστμινστερ).

Η ειρηνευτική διαδικασία προς όφελος των Άγγλων και Ιρλανδών αφεντικών

Όντας αναρχικοί, χαιρετήσαμε την κατάπαυση του πυρός αλλά καταδικάσαμε την ειρηνευτική διαδικασία λόγω του ότι σε καμία περίπτωση δε λήφθηκαν υπόψη οι συνθήκες διαβίωσης της ιρλανδέζικης εργατικής τάξης, είτε αυτή βρίσκεται βόρεια είτε νότια των συνόρων. Η ανεργία παραμένει πολύ εκτεταμένη στην Ιρλανδία, όπως η φτώχεια και οι ανισότητες. Αυτή την καταστροφική κατάσταση τη δημιούργησαν και τη "δια-

χειρίστηκαν" δύο από τους πρωταγωνιστές στο εσωτερικό της "ειρηνευτικής διαδικασίας": η ιρλανδέζικη και η βρετανική κυβέρνηση. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαοκτώ μηνών, δεν πρότειναν τίποτε άλλο παρά τη διατήρηση αυτής της κατάστασης. Αυτές οι κοινωνικές συνθήκες και το πρόσφορο στον σεκταριστικό λόγο έδαφος που αυτές δημιούργησαν, είναι τα πραγματικά προβλήματα που θα έπρεπε να αντιμετωπιστούν προκειμένου να εδραιωθεί μια πραγματική ειρήνη. Ο εθνικισμός δεν το αναγνωρίζει αυτό. Δεν προτείνει λύση στον καπιταλισμό. Δεν προσβλέπει παρά στην συνένωσή μας στη βάση της "ιρλανδικότητας" ή της "αγγλικότητας" -με τρόπο ώστε να μπορούν άνετα και σίγουρα να μας εκμεταλλεύονται ταυτόχρονα τα αφεντικά στην Ιρλανδία και την Αγγλία. Αυτές είναι οι βάσεις πάνω στις οποίες στηρίζεται η ειρηνευτική διαδικασία εξαρχής. Το WSM τις απορρίπτει.

Η πραγματική ειρηνευτική διαδικασία που είναι απαραίτητη συνίσταται στην ανάπτυξη μιας καινούριας στρατηγικής μέσα στις κοινότητες της εργατικής τάξης -μιας στρατηγικής που αναγνωρίζει πως ο αντιμπεριαλισμός δεν έχει τίποτα το κοινό με τον εθνικισμό. Ο ελιτισμός και ο милитарισμός θα έπρεπε να εγκαταλειφθούν και να αντικατασταθούν από τη μαζική δράση.

Εργαζόμαστε για μια νέα Ιρλανδία, μια αναρχική κοινωνία όπου η παραγωγή στοχεύει στην ικανοποίηση των αναγκών και ο έλεγχος βρίσκεται στα χέρια της εργατικής τάξης. Το χρώμα της σημαίας που ανεμίζει πάνω από τα κεφάλια μας δεν έχει σημασία, σε αντίθεση με την ποιότητα της ζωής μας. Ο δημοκρατισμός, συγκρινόμενος με την πιθανότητα ενός πραγματικού σοσιαλισμού και μιας πραγματικής ελευθερίας, είναι μια πολιτική χρεοκοπία.

Στην Ιρλανδία αλλά και αλλού, πολλοί είναι οι άνθρωποι της αριστεράς που για μεγάλο διάστημα θεωρούσαν το Σιν Φέιν σαν ένα κόμμα που πρόσφερε μια "πραγματική εναλλακτική λύση". Ορισμένοι μάλιστα υποστήριζαν πως επρόκειτο για σοσιαλιστική οργάνωση -με αντικαπιταλιστικούς στόχους. Το WSM το αμφισβήτησε αυτό. Μαζί με άλλους, επισημάνουμε πως το Σιν Φέιν βασίζει τη στρατηγική του σε εθνικιστικούς αρχές -υπό τον όρο της "πανεθνικής στρατηγικής", με στόχο τη συμμαχία μεταξύ των κυριοτέρων εθνικιστικών δυνάμεων στην Ιρλανδία: ΧΤΝ, την ιρλανδέζικη κυβέρνηση, το SDLP, την καθολική ιεραρχία, τους αμερικάνους ιρλανδέζικης καταγωγής και το Σιν Φέιν φυσικά. Ήταν μια θλιβερή στρατηγική που οδήγησε το Σιν Φέιν στην υπεράσπιση των πλέον παράδοξων αλλά και των πλέον ενδιαιφερόντων πραγμάτων. Για παράδειγμα, το 1994, όταν έπεσε η ιρλανδέζικη κυβέρνηση -μετά από μια μακρά πολιτική κρίση που προήλθε από την προσπάθεια συγκάλυψης μιας αποδεδειγμένης περίπτωσης αποπλάνησης ανηλίκου(από ένα υψηλόβαθμο στέλεχος της Εκκλησίας!) -το Σιν Φέιν ήταν πρακτικά το μόνο πολιτικό κόμμα στην

Ιρλανδία που στήριξε αυτή την κυβέρνηση που σχηματιζόταν από το Εργατικό Κόμμα και το Fianna Fail, τη στιγμή που κατηγορούνταν από όλους. Περιέργη πολιτική, μάλλον.

Η ειρηνευτική διαδικασία θεωρείται από τα πιο σημαντικά πρόσφατα πολιτικά γεγονότα στην Ιρλανδία. Επέτρεψε μια πραγματική ειρήνη για δεκαοκτώ μήνες -μια πραγματικότητα που ήταν ευπρόσδεκτη από την πλειοψηφία των ανθρώπων στην Ιρλανδία, και ιδιαίτερα στις έξι κομητείες. Όμως, κατά το διάστημα αυτό, προχώρησε με τρόπο παραδοσιακά ελιτιστικό. Διαπραγματεύθηκαν αποφάσεις και συνθήκες του παρελθόντος, από τις οποίες ορισμένες δε γνωστοποιήθηκαν ποτέ! Οι άνθρωποι χειραγωγήθηκαν για να διαδηλώσουν την υποστήριξή τους -ιδιαίτερα σημαντικό παράδειγμα υπήρξε η επίσκεψη του Μπιλ Κλίντον- αλλά δε προσκλήθηκαν ποτέ να συμμετάσχουν με ουσιαστικό τρόπο, συμβάλλοντας στην οριστική ειρήνη. Το Σιν Φέιν, όπως και τόσοι άλλοι, αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος αυτής της ελιτιστικής στρατηγικής. Παρου-

σιάστηκε σαν ένα κόμμα ικανό να "πηγαίνει ούρχειται στα παρασκήνια της εξουσίας". Συναντήθηκε με την ηγεσία της εργοδοσίας και συμμετείχε σε γεύματα με 1000\$ το πιάτο. Αλλά ποτέ και πουθενά, δε δημιούργησε μια μαζική κινητοποίηση προκειμένου να αμφισβητήσει αυτούς που είναι γαντζωμένοι στην εξουσία, είτε στις έξι κομητείες, είτε στη νότια Ιρλανδία. Αντιθέτως, συνεργάστηκε με την εξουσία και προσπάθησε να ελιχθεί και να διαπραγματευτεί. Η προσέγγιση του ήταν τόσο ελιτιστική όσο και των άλλων. Αυτή ακριβώς η πολιτική -αν μπορούμε ακόμη να την ονομάζουμε έτσι- στιγματίστηκε από το τέλος της κατάπαυσης πυρός. Τώρα που ο στόχος του IRA, που ήταν "έξω τα βρετανικά στρατεύματα", συνοψίζεται στο "όλα τα κόμματα διαπραγματεύονται" ("αυτό που απαιτείται, είναι μια ουσιαστική διαδικασία που να είναι ικανή να οδηγήσει σε μια διαπραγματεύσιμη ρύθμιση" An Roblach, συνέντευξη με τον IRA 15-2-96), το Σιν Φέιν έχει ακόμη λιγότερα να προσφέρει στην εργατική τάξη.

Όντας αναρχικοί, πιστεύουμε πως μια νέα περίοδος αρχίζει σήμερα για την ιρλανδέζικη πολιτική. Γι' αυτό, καλούμε όλους αυτούς που επιθυμούν να αλλάξουν τα πράγματα, να σκεφτούν τις εναλλακτικές λύσεις που μας παρουσιάζονται σήμερα σ' αυτό το νησί. Αν υπάρξει μια ολοκληρωτική επιστροφή του ένοπλου αγώνα του IRA, μπορούμε να περιμένουμε οποιαδήποτε βελτίωση για την Ιρλανδία, πραγματική ή ουσιαστική. Από την άλλη πλευρά, μπορεί η ιδέα της ειρήνης να αφεθεί στους John Brutons, τους Gerry Adams, τους David Trimble, τους John Majors και τους Bill Clinton αυτού του κόσμου. Για μας η απάντηση στα παραπάνω ερωτήματα είναι ΟΧΙ. Πρέπει να δημιουργήσουμε ένα πραγματικό κοινωνικό κίνημα που να βασίζεται στην εξουσία της εργατικής τάξης αυτού του νησιού. Πρέπει να εργαστούμε για την ελευθερία. Αυτή είναι η ρεαλιστική προοπτική που παρουσιάζεται μπροστά μας

Δουβλίνο, 26/2/96 -K.D. WSM

Το εθνικό ζήτημα

Η θέση του WSM (Workers Solidarity Movement)

1. Το εθνικό ζήτημα είναι σημαντικό για μας γιατί:
α) είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση που ασκεί ο ιμπεριαλισμός και ο καθεστωτισμός στον καθολικό πληθυσμό του βορρά.

β) αναγνωρίζουμε πως το ζήτημα αυτό διαιρεί την εργατική τάξη του βορρά.
γ) αναγνωρίζουμε πως το ζήτημα αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί -πράγμα που έχει ήδη γίνει- στο νότο για να συνδέσει τους εργαζόμενους του νότου με τα αφεντικά τους.

2. Η σημερινή τακτική του ένοπλου αγώνα, που ακολουθείται από τους δημοκράτες είναι ανίκανη να καταλήξει σε μια λύση ή μια στρατιωτική νίκη επί του βρετανικού στρατού. Πολύ περισσότερο δε αφού η κυρίαρχη βρετανική τάξη ενδιαφέρεται ελάχιστα για την τύχη των ανθρώπων που πεθαίνουν με τη βρετανική σιολή.

3. Πιστεύουμε πως η ένοπλη πάλη είναι από μόνη της κατακριτέα, γιατί υπάγεται στη δράση μιας μειοψηφίας και αφήνει τις μάζες σ' ένα ολοκληρωτικό παθητικό ρόλο ή στην καλύτερη περίπτωση σ' ένα περιορισμένο ρόλο που συνίσταται στην παροχή πληροφοριών και την προστασία της μειοψηφίας. Παρόλα αυτά ο ένοπλος αγώνας επέτρεψε τη διατήρηση των προοδευτικών κατακτήσεων του τέλους της δεκαετίας του '60 και των αρχών του '70, και την προστασία της εθνικής κοινότητας από την τρομοκρατία των κρατών και ορισμένων καθεστωτικών.

4. Θεωρούμε το βρετανικό κράτος υπεύθυνο για τη συνέχιση του πολέμου στο βορρά. Η διαρκής ειρήνη δε θα μπορούσε να επιτευχθεί παρά μετά τη βρετανική αποχώρηση και γι' αυτό δεν καλούμε τον IRA σε κατάπαυση του πυρός.

5. Καταδικάζουμε όλες τις σεκταριστικές ενέργειες (αντές δηλαδή που διαπράττονται εξαιτίας της θρησκείας), συμπεριλαμβανομένων αυτών που μπορούν να διαπράξουν οι δημοκράτες. Δεν παλεύουμε το σεκταρισμό καλώντας τις κρατικές δυνάμεις να μας προστατέψουν, αλλά καλώντας τους εργαζόμενους να δράσουν με απεργίες, διαδηλώσεις, κλπ... ενάντια σ' αυτές τις απαίσιες πρακτικές.

6. Η σημερινή στρατηγική του Σιν Φέιν τείνει να δημιουργήσει ποικιλία και ευρεία μέτωπα σε διάφορα θέματα, προκειμένου να κερδίσει το σεβασμό μέσω της προσέγγισης μελών του Fianna Fail και προσωπικοτήτων της Εκκλησίας. Αυτό μεταθέτει το σοσιαλισμό γι' αργότερα, προκειμένου να μπορέσει να διατηρήσει αυτό το ενοποιητικό διάβημα. Είμαστε ολοκληρωτικά αντίθετοι σε τέτοιες σάπιες τακτικές που στοχεύουν στη δημιουργία ενότητας μεταξύ εργαζόμενων και αφεντικών και αρνούμαστε να συμμετάσχουμε σ' αυτή τη βάση.

7. Θα συμμετάσχουμε ωστόσο στις διαδηλώσεις που οργανώνονται μεμονωμένα από τέτοια μέτωπα: σε περίπτωση που θα αποκτήσουν ένα πραγματικό αντίκτυπο, θα ενταχθούμε για να προωθήσουμε τη δική μας άποψη, ότι δηλαδή τα συμφέροντα και οι μέθοδοι της εργατικής τάξης θα πρέπει να καταστούν κεντρικά στις εκστρατείες που ακολουθούνται από τα μέτωπα αυτά.

8. Σε περίπτωση σημαντικών κινητοποιήσεων(όπως για παράδειγμα οι απεργίες πείνας το 1981), θα υποστηρίξουμε τη δημιουργία μαζικών κινημάτων που θα παίζουν ενεργό ρόλο στις διαδηλώσεις, τις απεργίες, κλπ... Είμαστε αντίθετοι σε κάθε προσπάθεια μετατροπής τους σε παθητικούς υποστηρικτές μιας στρατιωτικής ή εκλογικής εκστρατείας.

9. Όντας αναρχικοί, είμαστε υπέρ της ενότητας μεταξύ προτεσταντών και καθολικών εργαζομένων και μεταξύ Ιρλανδών και βρετανών.

Η δυνατότητα ενότητας αποδείχθηκε σε πολλές περιπτώσεις στην ιστορία του βορρά, όπως η απεργία των λιμενεργατών το 1907 και η απεργία του ODR (=out door relief=εξωτερική βοήθεια) το 1932, όταν οι Falls και Shankill* γνώριζαν αμοιβαίες εξεγέρσεις. Και πιο πρόσφατα, το 1980 οι ενέργειες στήριξης των απεργών πείνας και οι απεργίες ενάντια στο σεκταριστικό εκφοβισμό στις υπηρεσίες κοινωνικής βοήθειας. Μικρότερης έκτασης παραδείγματα ανάλογης ενότητας παρατηρούνται διαρκώς στους αγώνες στους χώρους εργασίας στο βορρά.

10. Για μας, αν οι προτεστάντες εργαζόμενοι απολαμβάνουν περιθωριακά προνόμια επί των καθολικών, τα προνόμια αυτά αλλοιώνονται ευρώς λόγω των συνεπειών της διαίρεσης της εργατικής τάξης. Συνέπεια αυτής της διαίρεσης των εργαζομένων του βορρά είναι ότι προτεστάντες και καθολικοί αντιμετωπίζουν τις χειρότερες συνθήκες στην κατοικία, στους μισθούς, στην ανεργία, συγκρινόμενες με οποιαδήποτε ανάλογη περιοχή στην Αγγλία. Αυτά είναι τα αποτελέσματα της διαίρεσης.

11. Συμφέρον των προτεσταντών εργαζομένων είναι να αποκοπούν από τα αφεντικά και τον καθεστωτισμό και να αγωνιστούν στο πλευρό των καθολικών εργαζομένων, τόσο για την εργασία όσο και για μια δημοκρατία των εργαζομένων που θα συμπεριλαμβάνει και τις 32 κομητείες.

12. Το εθνικό ζήτημα χρησιμοποιήθηκε στο παρελθόν από τα αφεντικά του βορρά για να διασπάσει τους κοινούς αγώνες καθολικών και προτεσταντών εργαζομένων. Έτσι, δεν είναι δυνατό να εξασφαλιστεί κεκτημένη ενότητα στους οικονομικούς αγώνες, χωρίς τη ρήξη των προτεσταντών εργαζομένων με τον καθεστωτισμό και τον αγώνα τους για μια ενωμένη και αναρχική Ιρλανδία.

13. Για να μπορέσει να επιτευχθεί το πρόταγμα αυτό, δεν θα πρέπει να ξεχνούμε τον αντιμπεριαλισμό μας και την αντίθεσή μας στην καταπίεση. Αντιθέτως θα πρέπει να προσπαθήσουμε να τα συνδέσουμε με τους καθημερινούς αγώνες.

14. Ο αγώνας για την επίτευξη της ενότητας των εργαζομένων του βορρά δεν μπορεί να είναι ανεξάρτητος από τον αγώνα για τη δημιουργία ενός αναρχικού κινήματος των εργαζομένων του νότου. Ένα τέτοιο κίνημα στο νότο που θα επιτίθεται στον καπιταλισμό και την ηγεμονία των θεσμοκρατικών νόμων θα βοηθήσει σημαντικά στο να πείσει τους προτεστάντες εργαζόμενους του βορρά. Το κράτος του βορρά εξουσιάζεται ακόμη πολιτικά από την καθολική εκκλησία, όπως απέδειξαν τα δημοψηφίσματα του 1983 και του 1986(διαζύγιο και εκτρώσεις). Η συντριβή αυτής της ηγεμονίας από τους εργαζόμενους του νότου θα διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην ενοποίηση της εργατικής τάξης του βορρά.

15. Θα βοηθήσουμε τις βρετανικές αναρχικές ομάδες στην ανάπτυξη μιας ξεκάθαρης πολιτικής όσο αφορά το εθνικό ζήτημα, για να προωθήσουμε την απομάκρυνση των βρετανών εργαζομένων από οποιαδήποτε υποστήριξη στη συνεχή βρετανική παρουσία στην Ιρλανδία.

Workers Solidarity Movement

* Λεωφόρος του Μπέιφαστ, στο κέντρο των δύο γκέτο, καθολικών και προτεσταντών, που συχνά αποτέλεσαν σύμβολα για τις πολύ σκληρές συνθήκες ζωής και οργρά για τις δύο κοινότητες.